

Johan Koren

Journal

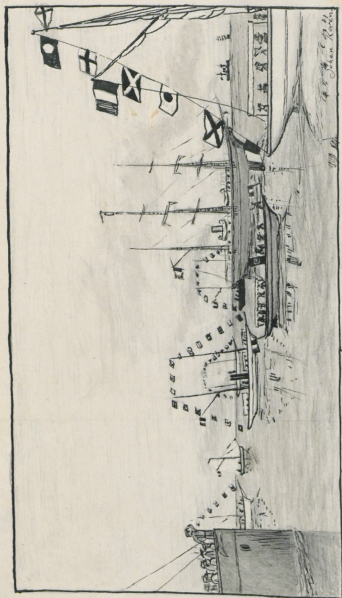
over

den Belgiske

Sydhavs-Expedition.
99-99.







Udgangen fra Antvers.



Udgang fra Antvers, Udgang af Dagbogen
 (paa 1894-95)

Den 16 August 1894 ligger Belgica ved Yacht-klubens bræge i Scheldten, fixet og pudsset og søkkes. De adte vinkende pletter sig ned i sine smaa-bonde og bliver enten liggende rundt om i behårig afstand ved hvilende ræne eller vendte atter tilbage til kajen, hvor de siden paa hveriden af skudelyne dannet en broget masse, der bedækker alle matige og kanelige pladser saa langt øret rækker opom og ned om elven. Hvor man vandt sig vager et vovs af flok i alle kolorene fra farvægen og fra By. Helt Antwerpen vager i flok i dag.

Klokken ellev femmiddag kom andens der: "Hiv op." Brægen hines end og gøres loss og demet gik den Belgica med en elegant spring langs alle kajerne ned og ud Scheldten. Og det var et vakkert syn: "Belgica" i spidsen for den flok-smukkeste eskadre af lystyachter og smaa-steamere af alle slags. Ud paa eftermiddagen naar vi Flushing, en liden hamnplads yderst ude, der Scheldes sydligste arm munder i Nord søen. Der kaster vi anker for at oppebide hvirvendet næste morgen. Vi bliver liggende langt ud paa eftermiddagen næste dag, og lige før vi drager kommer madame

August 17

Osterrieth, Expeditionens velgjærende, og en hel del af Yachtklubens medlemmer samt den Nærste General-konsul ombord og ved Afskeden blive alle Expeditionens medlemmer af Frøe Osterrieth foræret hver sin lille "Erindrings" fra Anvers: En medalje i sølv med "Belgica" bl.a. indgravet.

Dermed skilles vi fra Yachtkerne og tager Nordspjæn fat. Min "Om Oesterriethske yacht "Bratv" følger os med et stort selskab damer og herrer. Den medbragte ogsaa et lille kommandokorps og ved afgang fra Flushingen tænde et bakkert: "Sønner af Norge" om til os i det den flyver os farligt paa sine brede, hvide vinger. Vi har stærkt modvind og stor sønderjysk og da der, paa grund af en fejl i maskinen, ikke kunde bruges mere end halv fart, bliver det besluttet at gaa ind til Ostende og faa rettet paa dette. "Bratv" gaar i forvein og kommer snart ud af Lyne

Ved Middags-tider er vi den rigt betydeligt og "Belgica" næsten fuldstændigt at avancere. Den store "Hollandtke Man of War", der har været u med sit fulde skat signaliserer undeligt og tilbyder at bære os et stykke, hvilket naturligvis bliver begjært. Snart har vi kolossen foran os og træder brugen ^{ombord} ved Passerens egen jolle

Saa gaar det joemt og hurtigt mod

Ostende.



veie og vind, til vi ved midten om aftenen er borte af Ostende. Næste siges tak for hjælp til Passeren og damper vi ind mod Rouvriet ved egne kræfter. Uheldigvis er det just ved lavvande og efter et forgæves paa at flyde ind, nødsager vi til at lægge os ind for fyrstet mellem om til kabinen indfinder sig ved ved to tiden næste morgen.

Dagen derpaa den 18^{de}, be- Aug. 18
finder "Belgica" sig, ved ^{Landings} brygge for og akter i dok, ned for Ostendes Station.

Der bliver strax taget fat paa at reparere maskinen og det vil derovre tage lang tid end man havde ventet; mindre en tre uger, bliver det ialfald ikke tale om.

Det er meget lidet anledningen jeg har faaet til at besøge byen, kun en aften, og jeg havde det da saa travlt med at kjøre mig en hel del smaa ting for tur, at jeg ikke fik tid til at faa noget indtryk eller samlet Begyndelse om byen; dog det saa og hørte jeg at Ostende er et fint og meget smukt badested, brosten og liggen ligger yppeligt til, - i Nordspjæns favn.

J "Belgica's" Maskinrum gaar arbeidet i "full speed" - Løndag skal alt være klart.

Den 18^{de} ankom kong Leopold til Byen

og vinterende ogsaa "Belgica", vi var alle i
puds i den anledning. [Efter Visiten fulgte
var alle i hvort puds den dag] Efter Vi-
siten fulgte vor chef: de Gerlach med ombod
i den pragtfulde kongelige Lystgæst, der
laa tæt ved paa vor Bagbord side, og
tilbragte en temmelig tid i samtale med Hr.
Majestæt.

At komme aften Lørdag blive
ogsaa umuligt, da de to ældste af os norske
baadsmanden Johansen og tommemanden
Gulliksen forlangte sin Afmonstring, de
kunne ikke komme overens med den "Lig-hed"
som skulde indføres blandt mand skabet - en
Ordning som foretoges allrig gik fuldstændig
forud. Da det her ikke hjalp, foreskrev
Können eller foretællingen, saa Chefen sig ned-
sægt til at høre to matrosen istedet - og norske
skulde de være. Tidlig næste dags
morgen reiste Romanandanten, som Chefen i almindel-
hed bekræfter ombod, ifølge med Skipsmand Amundsen
med Jernbanen ind til Amers i den anledning.
- i Othende var det saa at sige ikke virkelige
søfolk at opdrive. Lørdag aften vendte de
tilbage med matrosene Lydovig Johansen og
Engelbret Knudsen fra Skutshæder og Sandefjord
begge paa temmelig nye og nye aar. - Og
denne dag Johansen sk. Baadmand og Gulliksen
Tidlig aften var vi liggende over pågrænd af en

stærk Kuling paa Syd-Vest. Her Romanan-
dens fortæller og nærmeste passende tilbringe
dagen ombord i Belgica og tage afsked for
anden gang. Mandagen den 23 August kl.
9 aften drager vi saa afsked fra Othende
ved Tangbrand for Bangen. Den skal bise
os et stykke ind i den Engliske Kanal.
Saa efter at yderste "Bocakwater" af Othende
Køen er passeret, og det sidste kurreraat fra
den lille hav interrunder - der paa den yderste Pier-
var dødt her, har vi stor fj, og Sydwater tager
svært i udover Natten.

Det er ogsaa
kædet, alt graat i graat med dunkelen nu
og da til udover næste dag. Anden dag - Tors-
dag - passere Dover ved middagstid, med
køden opklarede veir. Onsdag forlader
Tangbranden ved Wight, og den tager et
brev med tilbage til Othende for Romanandanten.

Syd-Vesten rejser fremdeles saa vi gaa
dovrlig fast, skyndt vi bruger baade Smidat
og Steam, og være blive den efter et Ka-
nalen er passeret saa vi en hel uge blev
liggende og kave i den Biscarke biigt.

Den 1^{de}, 2^{de} og 3^{de} September havde vi en
ren storm paa kalsen, og den drev os saa
langt ind i biigten, at flere fyre ved den
Franske kyst kunde observeres, vi var
da cirka otti sømil fra land. Aftnen
den 3^{de} Ligger vi den sig en god del.

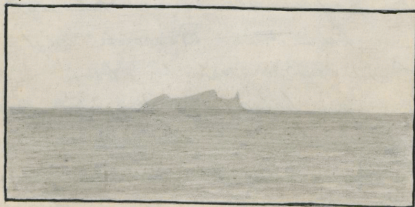
Aug. 23

1 Sept.
2 "
3 "



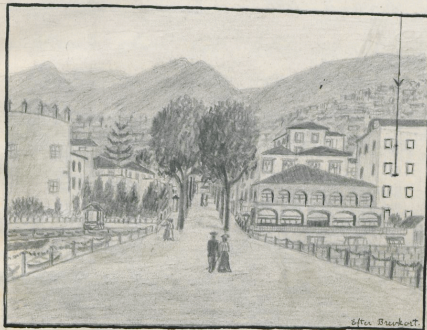
Fra den Biskops sø.

Sept. 4 Den 4de September havde vi ettes godveir med en frisk Nordlig Bris, der forårsager sættning af alle søl. Ved Middags-tiden passerede Cap Finistere - Bristen stod til mid over den 6de, da den væjede af en hel del; og den 9de havde de vi næsten Blis stille. Vi befandt os da omkring inden Cap Vincent, Solen skægte noget ganske forferdeligt, saa en kunde fristes til at tro sig inden Akrator. Næste dag kom der en lidet nordlig Bris, men der herskede fremdeles en stærk kelig varme. Morgenen den 11 September, brælte



Porto Santo.

Den maleriske Gyeigø Porto Santa frem af horisonten med sine halde hunder, og længere ud paa dagen fik vi ogsaa Madeira i syne. Jeg fik det mig til at komme ind til Lunde saa langt borte, Sædige o, som vorrende i solskinet for Belagars bælg. Fra Nord ser man dog kun den sorte Klippe der i alle former Brægger af havet og syne sitende og stæder, alt i sken man nærmer sig. Men kommer ind under øst. Kysten omkranset vegetationen gjenom roserne eller Søfærene, hvorpå lidt og her smaa hvide huse



Entrada do Funchal.
Madeira.

kan vi se. Efterhaanden som vi nærmede os havnepladsen Funchal sank solen ned, men Maanen kom op og sendte sig forstøllen de Gys søllyglans over dette underlige land. Det var derfor ogsaa næsten som i et Levanten et gids ind i den blanke luft, ved hvilken den lille nette sætning man hvidbride huse, skænsede

Sept. 11

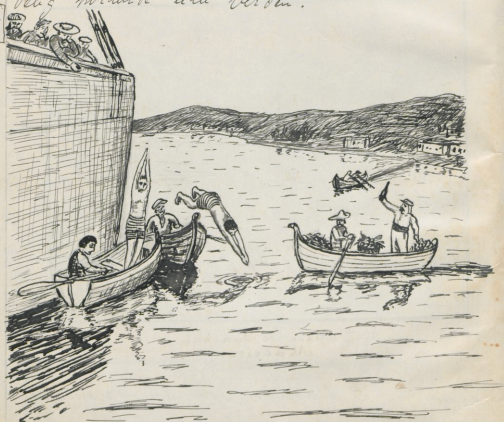
Madeira.

et fra de mægtige angriber, medens en del
højt indlydende os - Madeira vin. Altså
hale de kastede vi anker ved Funchal.

Jeg maatte sige en lang skind øg
beundre dette underlige landskab, der omkrævede
den lille i manns sølvhvide smilende stad.

Skjødte vi befandt os cirka en kilometer fra
land, var der saa lyt, at grashoppernes uf-
lidelige syngen fra Funchals haver kimede i
ens øren; og det var ^{og en anden} et endeligt stund
glam mig og da, der maatte lyd fra denne fra
delig hørlige lille verden.

Follsat vinter
1901.



Sept. 12

Søndag - Dejligt saltkuisveir. En
hel del af de indførte kommer rotende ud
til os i sine smaa joller: Dykkere,
som opfanger meget og smaa vandigstade, de
kastes i vandet; kin og frugtølger, som

sojer at overføre hinanden i at faldbyde sine
varer - og lettere. [Vor vagt landlov,
med hvide galler uniformer]

Beser det gamle kongelige
Museum, Teateret, Kirkerne
og m.m. Smager paa Vin
paa de forstjelligste steder.

Tager, sammen med en skids-
kamerat (T.) en tur underfor
Byen, op en liden dal, hvor ejendommen en nat-
urhistorisk elv løber. Bananer, Figner, druer
og sukkerroer staa tet, høit opover fjeldsiderne.
Vi gik hvor vi vilde og proppede i os paa
os med frugt - der fandtes ikke spor af
kegn. Fignerne var i vordelighed delige.

Følger dalen et godt stykke opover mellem høide-
dragene, indtil vi naides at vende for ikke at lø-
vare hvide galler uniformer komme i for intet be-
særing, med det sidste tiltagende tornbrat.
Af Fugleliv var intet interessant at observere
under turen. Ved elven, mellem stenene i stranden,
trippede linerlen ligesaa hyggelig som tegnen i Norge
og Graaspurmen snadrede ligesaa forførelig i havnen
her som der. Mellom græs og løv
myldred der af floden og bide
ler og Grashoppernes sang
kimede i mit øre. - Inden

13 eller naad lyen, var dagen allerede begyndt
at (skjæmme) helde. Det var vistnok en national



Sept 12

mashedag, thi en lang katolsk procession snævre sig høitidelig gennem samtlige gader og smug. Hede Funchal ligger i mere eller mindre bratte bakker, byen er fuldstændig klunget omkring det. Væden smaa haver med en rigdom af tropiske frugtplanter omkranser de som oftest blomstrende hvide mure, og disse og tilføjer i størrelse og elegance idrums plataner i nord. Hvide villaerne florerer og man har et borte de fineste Hoteller.



Smaa Sparvogne, forspændt muldyr, ruller rundt i de mere befolkede strøg. Fleste saa jeg ikke. På langsomt tæve ind over landet har man enten at vælge det her almindelig brugte kjetting, Slæder med Seildugstelt, Træk af Stude i eller man lader ride dyr aforn af ædel og muldyr eller ogsaa bemærkes bœrestole, hvor med man er stund til at tilbagelægge forlansende Landstrækninger i temmeligt faaert terren.

I de kjøtste aften timer brugte jeg den ca. tre hundrede meter lange pier (Stenbroge), Enten do de Funchal, til almindelig Spadserplads. Her finder man sa en langkædet af alle mulige nationaliteter og her kan man se bedernde og glædelig Sejskader.

Med et veirer af de mest forskjelligartede Indtryk begiver jeg mig endelig ombord i den aarte morgenstund for i et par timer at bade og i Rimmens Eventyrland.

Sept. 13. Kl. halv 6 natten dags morgen raader atter "turn out" som ellers. Formiddagen gaar med til vandfyldning



fra vandkastere. Efter middagen faar den anden vagt Landlov og vor har at stoppe ombord for vedlede at vare to mand i baaden og beforske folk fra og til fartøjet. Torsdag kl. 2 letter vi anker og glider atter ned paa det "blaa vand", speilblanke flak. Stegende Sol og Stille. Smaa Selskaber af Delfiner

Sept 14.

At Lanterharet.



mailed og levende om fortoriet, opretter og skinner i solen.

Den 16^e faar vi fisk parasolbris - alle søl tilløp, maskinen stoppes og propelleren tages op. Vi ved at killen vi taget kan spises.

Vi kommer ned under "linien". Fåre dage kommer.

Forløber tiden ved vi og da at tage del i arbeidet at Sept. 19. Lægge plating "o.s.v." Den 19 er del frisket op til stor kuling der sætter os i den respectable fart af 9 mil. Barometer 26^e N. Br. Stor blugning og meget brøst fisker over os. Kulingen staar hele natten og følgende dage fore

middag men løjer saa af ved middags tid saaledes om vinden trækker over til østlig. Rundt om, over de lange dæmninger, hvor de smaa, sorte, tause stormvaler "gjøder" bant skit" et par gange men lægger os tilslut for kuling, forresten aldeles i dødvand.

Sept. 22. Fin bris. En mængde flyvefisk farer i store stien op om os og flyjer oftest lange strækninger hen over havfladen. 3 Især passerer par mart-hod. Et par sel-fartøjer observeres i løbet af dagen.

Sept. 24 Kl. 8 aften den 24^e træder St. Antonio af de Cap Vero Liske øer frem for vort Blik indhyldet i tåger.

En meget høj paa ca. 4 meter drager davent op langs skidssiden indtil en harpun kastes efter den nye fater. Den forbrænder den roligt ind i nær fortoriet og bevrøst herfra alt hvad den ander spiseligt som kastes overbord, og lymsel



At Lanterharet.

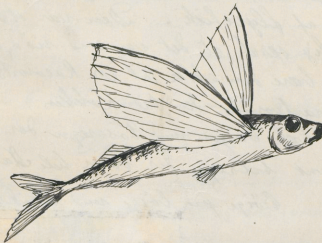
er den flomme og kugler det i sig, hvad vi ser det end at kan være. Sept. 25. Stille. Regnede at vi skole taget ind.

Sept. 26. Skredelig hel dag. Termometert Haar ved middag tid paa 54^e C. og om natten har vi 30^e a 35^e C.



Aften: Concert og dans paa storlügen --.

Sept. 27. Stille formiddag, men briser op om midten daa søl bliver sat. Et par stærke regnbyger trækker lige efter. Fanger en flyvefisk som skinner lige op i Lanternekasten til mig i det jeg holder paa at sætte lampen i samme om kvælden. Sprinklere følger i hele dagen.

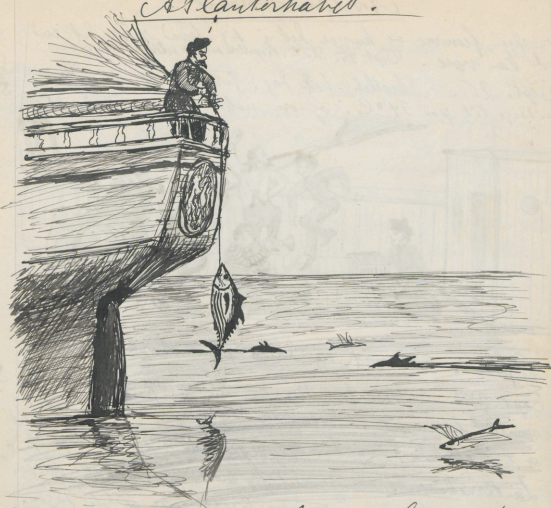


28 Sept. Overkøjet. Tusen vind. Vi faar ogsa id. bevæg af en fisk Dolphin. Jeg forsøger paa bæringsprøvet at fange den med en Haandharpun faster til en kattelini - men lykkes ikke. Daadomand Werge er berømt saa heldig ned paa kvælden at tage en Bonit paa slag. Bonita er en prægtig

Sept 25

Sept 26
Søndag

Sept 27



Stors Makrel paa en snes Kilo, og lever næsten i
delikatesse af flædefisk. Den var stæk, stæk
og gjorde sig spæl, at det var end no'. Et man
gik at bore den akter til Dr. Racowitza, zoologen.
Derfor ovrantorskede den til Køkken.

Aften: Fæle böjger med Pøs-regn der senere gik
over i jævnt silregn der varer hele Natten.

Sept. 29 Sept. 29. Böjge paa böjge med stordregn hele
dagen

Sept 30 Bløt stille. Hænder blødt
som et spejl. Almindelig
talskud for klæber.

Et par Regnbøjger ved
midnattstid, men forresten vel
kørt var. Følt heft.



Oktober måned satte ind med en næsten uendelig 1 Okt.
delig hede. Det daksarbejde maa af den grund ind-
stilles en stor del af dagen.

Adskillige stærke regnbøjger om formiddagen men bestand 2 Okt.
helt uden af dagen. Døkket blæste saa at sige fløende
at føle paa.



Vi modtog den 4 Oktober viden om vi en post, 4 marts 4 Okt.
bark: Antoinette - fransk. U. de bærde fører med sig af damp er
snart ind inden af den - der holder med flag og rækker. Der la helgig
"vini la France" bærget af vinger. Inden om det her ind med en
vandskæb. Om kvælden: En koncert paa bakken. Duvier, en
først muntationsmand, og andre med franske folkemusik og alle
med akkompagnement efter bedste evne til en kvælden med hore, tromm
blæspand og forvigt med saa sungen sangling og stading som smilte.

Den 6 Oktober kl. 10 formiddag passeres

Equator.

Efter at ha nydte og vasket skibet om morgenen ekskurs
almindelig fredag, sejltoget var og viderposten indtog.
Næsten til præcis støj, "Reptilien" (bærdmand Warg) ombord
med sig førte: Adjuvant (Tollpen), Præst (Dupont), Bæster (Kostmann)
og politiskibet: Indianske Johnsen, Rasmus Knudsen og Regem
van Damm. Vi var 13 stykker af Expeditionens medlemmer som
nu for første gang skulle overbåge "Lingen" og i den anledning
indtoges en ceremoniel, højtidelig daat.
Komedien foretog sig altsåledes: Politisk havde først at

Aguator

at paagub og fremfor "kandidature" efter tur for hans kongelige høitids Neptuns barock stolt, der kommer, som en tontende mættelighed som Tordens, omringet af sit evige, fulge. Synderen pleaser som en fæstet mætt i husen og Neptun med jodet øje, en her som mætt, mellem i dæmte og kærpen i haand træk frem og agerim ham ad om nationalitet, navn, betælling, o.s.v. Men hergang afpættede adnær mættel til over mættel ham "bladder" af vordende set-mættel og knyttetplættel i anstætt. Derfor bliver hele heret indomst af mættel stoffe og rign "saget" af mættel barndoms herandenmættel lang barndoms af tra. Tættel øfles af dættel i et prættel adnær ydættel ceremonie seker en i pættel vand om heret. — Efter "fættel" splættel mættel heret.



Over "Lingen."

med heret og champagne. Derfor mættel omstættel "støtt" høitid, her et dokument - heret erklætt at ved. Kommende her mættel Neptuns dættel erklætt alle fættel, ceremonie - erklættel af Kongen af Aguator "søtt og hans fættel mættel". Rættel af dættel fættelstøttel efter heret, som med adættel heret, dættel af apptættel heret mættel, atterttel, fættelstøttel m. m. Rættel, adættel af heret, dættel, dættel og heretstøttel.

Nous Warzic, Roi de l'Equateur,
à vous, Salut.

Attendu que le nommé
Koron Johan

a reçu en Notre présence de la main de Notre Gardien des
Seaux l'Orbire Royal amenant le baptême et la ligne,
avec la pompe en usage à bord de la "Belgia"

sur la proposition de Notre Ministre des Colonies
avons arrêté d'enrôler :

ART I Nous prenons le surnom de Koron

Sous Notre haute autorité de nos puissantes protections et
d'accepter au nombre de Nos sujets.

ART II Nous l'autorisons à franchir Notre ligne de la Province
Notre Royaume Norvège.

ART III Nous l'autorisons en Notre Royaume d'être bon et heureux
de dans les Régions d'être la place de la souveraineté de Notre Royaume
l'Orbire Royal Roi de l'Equateur qui boudra bien sur Notre
souveraineté et commença à la fin de la présente.

Donné à bord de la "Belgia" par 32° 44' longitude W de l'Equateur

le 6 octobre 1897

Mr. Warzic

Roi de l'Equateur

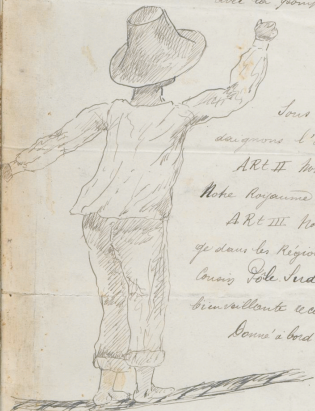
Par copie Conforme

le Ministre des Colonies
Adam Fallgren

le Garde des Sceaux
Lennomier

2

Aguator attest.



1897

6 Okt.



Tropen

Oktob

Observerer de følgende dage adskillige partier, som
 flyder som dampen. Nat til 1^{te} Okt. roste en storm-
 byge os til at tage midt endt selv. Foræret loi vand
 mid regnskure mid og da.

Den 14. kuling og selrige midpa kvallen ojer vinden til
 storm og seil paa man atter lages. Den 1^{te} speger atter
 vinden af til loi bus.

Den 20. Oktober er vi land langt i Vest: Brasilien
 kysten. Helt bussen, som den løber, vil vi være i
 Rio Janeiro i overmorgen, siger kaptainen. Det var
 midt uindommelige følelser sig midt midt roturen for.

Lykt mig i betragtningen af den kyststrøm som
 tegnede sig tydeligere for hver time som gik. Et
 langt nært bær var opnaet - en uindomsdrom vider
 bjergit - her for mine øini laa Brasilienkysten - Bra-
 tyl landet, et uindomt, der lyder paa tusinder og atter
 tusinder af overkastelen - og om et par dage skulde
 jeg selv paa betrede dette land. — — —

21. Okt. Vinden løjer af og midpa dagen har vi
 blit stille. Dampen sættes derfor igang og alle sæt
 gives op. Skibet har i natens lød



Tropen

9 Okt.

14 Okt.

20 Okt.
Land i sigt

21. Okt.

Rio Janeiro

faaet frøpæger, nok i form af Sommerfjæle. I
 utyde overm kedule de om fortøit - rigger var saa
 at rige bedøkt af dem. ligesom rækker, bøjegæng, bød-
 rigger o. s. v. Skort tan^{set paa østend} var den pudent i en silketens
 miløj kolør, saa tat var de beatte af de mest forskellig
 arde overm. Houdmassen var natoverm, mest
 smagmølligende, men forøvrigt var alle tankelige typer
 men alle minder sigt repræsenterende op til rone gængs-
 exemplarer i storle. Af ~~gængs~~ dag-sommerfjæle
 forstet ~~ikke~~ ikke saa paa arter - hvoraf især nogle
 vedkomst store exemplarer tiltrak sig opmærksomheden.

De har sandelig ventet paa langfart - de karle - for vi
 er saamen ca. 80 sømil af land enden.

Indtøget som i et snever af sommerfjæloverm
 dampen "Belgica" sydefter hele dagen aggenom.

Om eftermiddagen stor opvindning af fortøit i anden
 nings morgen.

22 Okt. Graft dag. d. 22. febrer vi os forlet af de Tuisender bomsjæ
 passager. Træd dag. Vi saamen om tat rinde

land. Staaet

vake landshæder:

vake skogstræ

mijer og mager

stakke fjelde

i baggrunden. Hvid og her paaes smaa palmetræder
 smaa der paa nært hold. Viist er derovare ikke af det
 beste - for vi her stordage det meste af dagen.

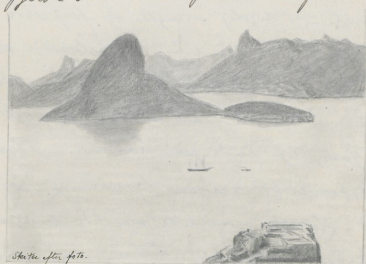


Om i Brasilietogen.

Rio Janeiro

1894

R. 5 om eftermiddagen styrt vi ind i liden til Rio,
 maark verdus mest naturisk beliggende by. Der ind
 i kreas om den stor, prægtig, naturlige havn skinn.
 De Brasiliens hovedstad i sine stannet, hvide min-
 huse og vrimmel af kugler og spej fra templer og palad-
 ser. Villan i palmetræder, vinkaver, orangehave og
 i kreds ridenom det hele fjeldene, de mørke smu
 stordage fjelde si de mest fantastiske former.



Stille efter fæle

Indenfor til Rio Janeiro -
 fra det Corcovado (Fælle - færdsmen)

Den belgiske konsul kommer os imøde med sin lystgæst - 22 Okt.
 midtensunder post til de fleste af os. Først efter at

var helt indkomne fik vi andring tat at saamen os et

nogetlunde trykt om hvilken stordage have. vi her kan
 de for os. - - En mængde fortæller af alle slag - sin

landt ca. en halv ones stor "man of war's" - flagende om
 hele rigger tat an for Belgica. - -

Hvidet bli og rødt! Vi havde ikke for karlet an-
 her for vi var omstillet af smaa båd og kanver

af de forskelligste typer og i næsten lige mange fremmer

tingemaal faldt det produktive saasom: frugt, fisk, brød o.s.
Apelsener om især storartet. Heger og flen æter del-
phener bethende sig noksom uigenerede paa den under havn
Renovationsvæsent eller kanske heller havnsvæsent lod fore-
retten her til at staa paa et lavt vidbelæstetrum -
at domme efter vandets beskaffenhed, for det var felt,
slig vandet den var.
Elt muligt kunde tillige med kadaverne ^{af hvide katter} opløsnings tilstand
flød omkring i meget mængde og forpæstet luften.
Man tænke sig hvilken arer for fæben og anden pest at
stod under saadanne forhold maa blive i den hede aar-
tid. — — — Og saa adskillige sjofjære optraadte
gaaende zemytlig inde paa havnen. Flokke af smaa
svarte skarver (*Phalacrocorax brasiliensis*) drog jævnlig ud
og ind, ligesom ogsaa svart mantelte mooger (*Larus dominicanus*)
for kom ganske almindelig.

Blant de fugle, som især
tiltrak sig opmærksomheden,

var en meget stor art
terne, som stadig fiskte.



Ferner fra Rio's havn.

de i fortærmens umiddelbare nærhed. Den var paa
størrelse af eller maask nok storre end vor fiske-møge
(*Larus canis*). Øventil glinsende mørk fluelgrøn - det forholds-
vis store hoved samt halsen sort. Alle underdelen hvid. Det
store grøn næt lyst hornfarvet. —

Ogsaa Frøagt-fuglen (*Tadypolis aguilis*) observerede jeg en enkelt
gang her.

Sjovnt er blev liggende i Rio hele 8 dage - blev opholdt
en skiffles for min part. Vi havde det nemt og saa
travelt med steds atvæde den hele tid at engin
landgang for en hel dag kunde gives. Og paa
et par eftermiddage fann vi jo ikke tid til at besø-
ge stort i en saadan by, og slatted ingen anden-
tid at komme i besøg, med den frie Natur - den
sig havde næret saadan en brændende lyst til at lø-
kjende. Men, da var vi engang i genting at gaa
vi vid den sag - fik haale paa hvide Løjds "Ratte-
gang". Dagen blev sig forsværet fork lei af
uligjælt - som jeg var - gik jeg selvfølgelig glip af
de severdigheder som maasken fandtes, saa nogen
beretning af byen horede kan eller gik jeg forbi
mig paa at give. Jeg vil bare nævne at hvad
maask paa havnen der ~~af~~ byen er væsentligt kaffe-
lager, voldsomme bygninger paa 4-5 etager, der ligger
i rækkefølge ned ved kajene. Aperçu: Da
jag engang i følge med en kammerat gik ind paa en
restaurant og forlangte kaffe, blev vi præsenteret med
to smaa glas, kun lidt store end et almindelig pæn-
glas. Det ene befandt at indeholde Cognac - (rød) flint
Ogsaa - det andet var kaffin. Men det var kaffe som
sager sels, det! Svart som teg og seig som tjære -
narsaft. Rem extraktet! Jeg fortæller ikke hvordan
man bører sig ad føde at fann saa stærk ^{en} histore
af de elendige Rio-bønnen. — Et stort
provantel af byens innsamler er negere.

30 Okt.

Den 30 Oktober ligger alle anker, og under fløjning for alle havnens fæstninger og en afskeds salut fra postningen staar Belgien og sin tilfjøs.

Frisch modvind men forvint et dejligt veir. -
Føler mig som et helt nyt menneske efter at være kommen ud af den kvalme havner i Rio Janeiro.

Det første exemplar af den lille
vake Capdæ saa vi den 1^{ste} Nov.

Talt varmt i veir. De fleste af
os sover på dek - under takken
eller i det luftige laboratorium. Selv. Høst kunde



I heden

(Prinde) solen var ganske stikkende, det fik jeg føle
endag jeg for en Tid arbeide i ryggen havde byttet solen
batten med kasketten. Følgen var at jeg formelig sved af
huden i nakken.

Endelig den 5 Nov. fæar vi fin br af NNO. Maski-
nen stoppes og propellen tages ind.

7 Nov. Ved noteringen om morgenen den 7 Nov. befandt sig
et besat af en ny sommerfuglsvarm, denne gang
hvidt og gult dag sommerfugl - tillige med en hel del

7 Nov.

Andre insekter saasom: Tøger, nærmere og dy.

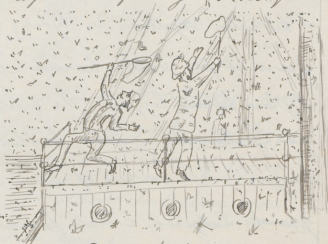
Vor zoolog, Racovitz, assistent af Styrmand Amundsen
anstiller et par timers klappert indstregt med fluehorn

og opnaar et efter zoologens udsagn meget anseeligt
indbytte. Ogaa et

par smaa fugle er
komme ombord - tyde

ligvis han og hun.

Da ene (hannen) helt
fort med rød strube og pum-
bryst og kind strøg over



Sommerfuglsvarm.

Øiet. Den anden graa med brunagtigt antøj og kind
strøg gennem Øiet. Det lykkedes mig at fange hæn-

nen og den viste sig at tilhøre Saxicola-fløjten.
(Skottefløjten). Endnu ikke land at se.

Den 8 Nov. igjen næsten blankt. Fær land.

Sigte ind på formiddagen. Netop som vi var passer
fyret Cap Colon kommer en stormbyge kastende med
vind, som vi måen stikke af fra land igjen fortæn-
end vind og byge sejlene. Stormen øger og øger
og vi dravis Stadig tilbage, nordover. Det hele
resultatet i at vi kører os ind under Cap Colo-
nia og kaster anker der. -

Landskabet, vi her har for os, er temmelig lavland.
Efter hvad jeg kunde se fra skibet at domme mætte

8 Nov.

8. Nov. Vegetationen synes at være forholdsvis sparsom.
Et par kahillangder til havet for os lægger et stykke
der dannet tilholdsted for et skolebarn. Så oven
i kikkerten skjelper vi tydeligt ud hvort endelig byr.
Der er et par veldige hanner slægt dem. Men fange
dyrene bliver liggende; de fleste sidder støttende sig
på forlommen. Deres brølen høres høit over stormen
brøgen. En fortæller af dem som vistnok vilde
granske Belgicas, i disse farvande, i hjerte skibstyper
blev strax hellet med en salve røfteligheder - der
bragte den til hurtigst muligt at fortsætte.

9. Nov. Blev liggende for stormen hele den dag og den for-
gæde dag med. At par kvælden den 9de spærrede
vi ind saa pas at vi fik besøg af folk fra land.
Det var fire kraftige karle af spansk herkomst
blev i korte øjeblikke og meget røde knæbæser, alle
bælgemid.
Saa kom der en hyggelig indtænk.

En kaptajn fik hoi et her var borte
grønsager og Tærteffærre ved fyret
fik de lov at skaffe os endel af
disse saager inden vi drog af gaard.

— Dances skjelper her en fugl af
Taplens slægt (Podiceps). Fuglen menes
de drøve og top - antasch; tægt exemplar.



Fisker fra Cap Colombo

Den 10de kl. 4 om morgenen kom vi i as først afled
igjennem og paa fjerde var vi for en tid. De første
dage stor opfyldning af lue skuden i anløbs-
næsten af Montevideo. Flere prægtigt færdige mindre
fiske besøger færdig. - Har stadig land i sigte.

Den 11te kl. 8 aften lod vi ind paa Montevideos havn
inden et voldsomt bygeveer - en hagel storm med hagel
saa stor som erte lægen. Et nu et hvile lag over
faldet - dæfter fulgte et voldsomt stormveer, som
man kun fik i disse egne.

Hier saavel som i Rio fik vi strax besøg af
den belgiske consul (næstkommandant) telligens en del
del skuldstone fra byen. - Et voldsomt folk
igjennem disse Syd-Amerikaner! Menen og let læk
er de - og hyggelige. "Skarven" jaer istandsat;
paa den - tusind spørjemaal synger en om
Ørene angaaende blot hverdagslige indtægter
tægter og i gultastig spørjemaal tone.

Dr. Cook noterede sig endel af de almindelige
spørjemaal som hundert af gamle maatte hævres
inden sit ophold i Rio Janeiro og som gjentog
sig paa næsten hver plads vi besøgte inden
toen lang Sydamerika: "Har De røge salen
og meget tobak?" "Der har naturligvis mangde
af vin og andre nydelige drikke, men har Der

Montevideo

ogsaa fullt op af delicate spiser "2. " Dere maa
Togs endel Bantianusk Raffie med ! "

Anden, siger Dr. Cook, spurgte os nu om vor forgy-
ning af effekter, de tjende for adspredelse, som
for musik, spil, lege o. s. v. Men, siger han,

jeg erindrer ikke at man bliver spurgt saa meget
som en eneste gang om expeditionens alvorske,
videnskabelige arbejder. — En joriel, tilsyne-
ladende intelligens herre, fortsaetter han " mellem af
"the Cabinet" havde ridspurst os med de almindelige
spørgsmaal om vine, Cigarer og personlig komfort
og da han havde faaet noget om Pearys erfaringer
i Norden, spørger han om vi havde kvinder med.
Da han blev svart med et hærtist og næsten skarp
"Nei!" bemærkede han toist: " Da reiser ikke
jeg med ! "

Dette forklarer Syd-Amerikanernes birst paa
interesse for polarforskning. Al den stund
vaku kvinder, gode vine, fine cigarer og delicate
spiser ikke er at finde ved Syd Polen, vil
formodentlig "Latin-Amerikanerne" heller ikke
gjøre forsøg paa at naa den. —

Montevideo

Om opholdet i Montevideo er forment liget at berette.
Byen giver — i stark indvoksning, et Rio i — et kult-ryg-
nem ^{civiliseret} ~~europæisk~~ indtryk og er anlagt efter europæisk
mønster. Om natturne svæmmede idyllerne lyst-
ligt omkring over skuden. Den første nat vakkas
vi af et helvedes-spøtstykke fra en Amerikansk back
(Yankee) paa havnen. Skøj og skæ ledt vidt omkring
og toist den ikke ubetydelige afstand kunde vi tydelig
høre slag af stokke og andre gjenstande. ~~De~~ Tydeligvis
var hele mandskabet der ombord i voldsomt slags-
maal. — Men heller ikke for Belgias vedkom-
mende skulde natten forløbe uden eventyr.

Endel af besatningen som fordrov tiden ved drikke-
bordt ryger i slagsmaal med kokken — en stor
muskuløs franskmand — og senere blev saa ikke
tilendst at han maatte søge assistance uden-
tind i officers messen, hvor han fik holdt sig
resten af natten. Alen var forresten saa ikke
lidt af de fleste af mandskabet at alle som
en forlangte hans afmønstning overfor kapteinen.
Kokken fik saa sit reiseport paa fulgende dag og
en Svenske blev funden for at indtage hans
plads. — Forbader Montevideo den 14. om
morgenen. Tre bår — Smart
befinder vi os igjen paa
det vide ocean i seloket
med Cap drier og Form vaker.



Swedish boat bound for Uruguay
(Shooting for the water house)

November

11 Nov.

14 Nov.

14 Nov.

En biden, sarkaldt paradisfugl med lang, flogrende hale besøger fortøjet, tilligemed en anden biden præstet fult færdig sanger.

15 Nov.

Vi er pludselig komne over i andre klimatiske forhold. Lader det til. Vinteren er blødt, regn og snø og nattemme kolde. Vor nye kok er bleven syg og man holder køien. En af frimændene overtager den grovste del af arbeidet - resten man stueren klar.

19 Nov.

Under min vortiden i fiske

der sig 3 stykker underlige alke-

ligende fugle, der giver sig

til at følge fortøjet.

De svømme med en forlæn-

sende færdighed. Skjönt vi havde god fort-skjöl

de naar som helst forbi os - som torpeder

tilde igjennem bølgerne - som regel side om

side alle tre. Det var noget saa helt fremmed

og mystisk som ~~over som~~ - noget vist fiskeagtigt

over dem. Klein gælden havde de sig saa meget

i vandet at en større del af kroppen syntes -

som regel viste blot hovedet og en strømpe af

ryggen over vandflaten. Over bølge kilede de

tværs igjennem - lod sig aldrig som andre svømme

fugle løfte i veiret paa bølgetoppene. Snart

gædede de hinanden som delphiner, snart tilbage-

lagdes længe stykker venter med uafbrudt dykning



De første pengviner
(Billigskure)

19 Nov.

De dukkede altid samtidigt og viste sig atter i vandflaten alle paa en gang. Efterhaanden blev de fortrolige med skibet og kunde nærmere sig klobet indtil skibetsiden - og snart kunde vi forvisse mig om at det var pengviner vi her havde for os. Ved et konference med de omtrent lojiske vorker, sig havde til min sandighed, befandt de de vare saakaldte „Beille Dykker“ (*Spheniscus demissa*).

Stommen var en eendommelig hos grønter - de gav ogsaa smellem en kast, klar piben fra sig. —

— Expeditionen havde

3 store originaler

ombord, nemlig vore

polakker: geologen

Dr. Antonsky og Me-

tropolgen student Dobrowolsky. Den første spinkel, ledest

og grønter, den anden fed, jovial og rimst. Antonsky var den stadige opstand for mæntighed i officer.

mission for sin distraktion og lunefuldhed. Dobrowol-

sky i lige høj grad misantropens raad i folkelin-

gøren. Skjönt han paa en måde regnedes med

til videnskabsmandens stak, havde han faaet

plads forud, grændet mangel paa lejare akter.

— En dag skal Dobrowolsky eller Antonsky, som

han almindelig kaldes, tage sine midtvejs observationer



Dr. Antonsky



Dobrowolsky

Som han skal afløse thermometerstanden ved Røtting, er han saa uheldig at tabe bogen, hvori han gjør sine optegnelser, i fjøin. Dermed sættes besværligheden af hele den hithithvise reise observationer. Antonio rids af sig selv af fortvivles, springer hele fortvivlet over abland raabende og fastende efter den seilende bog, der snart forsvinder i bjølervandet. Antonio vrider sine hænder og begiver sig til storm fortvivlelsen. Styrmand Amundsen som kommer til faar mindelst det uifald at hale ind patienten. Loggen for det tilfælde at bogen skulde have fæstnet sig der. Den blev gjort og bogen brændtes virkelig sidde over loggen og blev heldig manøvreret ombord i fjøin. Den som blev lykkelig var Antonio. Han styrter strax hen i laboratoriet og beretter med glæde staaende ansigt sin principal Arctowsky, det passerende eventyr. Men det kunde han ikke ha gjort - for Arctowsky foran op i "mægtig vrede". Det var paa nippet at Antonio ikke havde faaet varmet sine fede kinder, saa opbragt var den danske herre over sin assistents blodshed. Han nøjede sig dog med at knibe den stakkels synder efter trykkelig i armene

og rygte ham saut svinge den drivne vande bog ubegribelig nær hans næse - alt sammen selvfølgelig til stor morro for samtlige tilstedeværende.

Den 21 Nov. observeredes den første albatros.

Det var et prægtigt dyr - som den lød der og ^{giggle} ~~giggle~~ de høit paa vandet i sin skinnende fjærdragt med en holdning, stolt som en svane. Det faldt den tungt at komme sig op fra vandetspejlet og det lykkedes først efter et længere tilopraap med fjærens tilhjælp med at græde fra. Og hvilken kolossal vinger! Og hvilken elegant flugt den udfoldede. Efterat den en gang havde svunget sig i veiet! 22, 23, 24 Nov. her vi blinkende stille veir og varmt.

Ret som det er paa træffe vi store flokker af stormfugle hvilende paa vandet - snart flokker af Capden, snart Stormsvale, saa smaa solskaber af Albatrosser og saa flokker af en art nok saa store, mørke stormfugle, som vi forvins ikke kom paa - saa nært hold at arten kunde bestemmes. Ikke et eneste flyvende emne ind at se. Sagen er at alle disse langvingede fugle flyver meget daarligt i stille veir og efter en gang at have søt sig paa vandet er de ikke istand til at komme sig op lufte inden

21 Nov.



— 24 Nov.

med lidt vind til hjælp. —

25 Nov.

Den 25 faar vi en stærk kuling som ridpaa krol.
den øger til storm. Stormen holder sig hele den
følgende dag og natten der paa og reiser en voldsom
jögång. Den største forsigtighed man anvender naar
man færdes paa dek. Jeg er ikke tale om sovne
saalange stormen staa paa — en her nok med at
klare sig fast i køjene, den tid der skulde være en
forvint at sove. Udpaa formiddagen den 27 kigger

27 Nov.

viinder sig ganske, skjønt havet endnu længe efter
er i opvri. Mængder af Capdæ. Efter midtjög
taalmæssighed prøve og mange mislykkede
forsøg lykkedes det mig at

fange en paa hvirvling-brook

og flæske-bit. Da det viste

sig at den ikke kunde øvrig. *Fiskning af Capdæ.*
sig iøvrigt for dækket fik den ganske frit omkring
ombord. Da jeg vilde tage efter den spædt
den tid en saig ikke længere vadske efter mig.

Denne vadske indholdt bl. a. alle de flæske-biter
som fuglene havde stjålet fra mit snør, inden
den blev fast paa kroken. Mængden var at
lave fuglen fotografere i levende live og berette
preparere — den saa imidlertid sit snit til



Fiskning af Capdæ.

1874

at komme nok forinden ved at krabbe op paa en
køier i grinstand, hvorpaa den kunde skyde sig ud
og faa luft under vingerne.

28 Nov. Fest, musik og morsk i
anledning Løjtnant Dancos ge-
burtstog.

Den 29 Nov land i sigte.

Opfinder os ved indløbet til Magellan strædet.

Dampere indover saalange tidevandet tillader det
og kaster saa ud paa eftermiddagen anker under land.
Tidevandet løber nemlig her saa stærkt at kun
dampskibe med meget kraftige maskiner klarer at
løbe ind i strædet i modstrøm. —

Letter anker næste morgen kl. halv 8 og fortsætter ind-
over. Landet er temmeligt fladt, men med
noksaa høje skrænter mod havet. Disse skrænter
danner paa sine steder ganske eendommelige forma-
tioner. — — — Obersten nogle smaa sorte og hvide
sprøjser. Udpaa eftermiddagen kastes atten
anker, den gang ved en liden ø — Elisabeth-
land. — Den påfølgende dag — 1^{de} Decem-
ber — tager jeg en tur ind paa den i følge med kapte-
nen, Dancos ofl. Den var lavest — dannede
hist og her sandskrænter mod havet — og var
bedækket med en frodig græsvegetation.



"Puff-puff kærte" "

28 Nov.

29 Nov.

30 Nov.



Sort og hvid
sprøjser.

1 Decem.

1. Dec.

Tæer paastrakte skin paa øen, kun lave, forbrødede
bisker. En vakkert farvet græsart (*Bernicia magell*
canica) forekom almindelig her. Hannen var især



Magellan's Gæs.
(*Bernicia magellanica*.)

vakkert i sine farver, en stor del
brune dragt og hvid og sort paa
væderne. Hannen var
brun og sortspækket paa ryg
og underdel og med grønbunt
hoved og hals. Vi fandt adskillige reder af denne
art, der dels endeløst nyklækkede unger, dels stærkt
runder og. Af andre karakteristiske fugle kan
nævnes Svartbaget Møge, og arter af Rødt og Skarv
vibe - (*Larus dominicanus*, *Hæmatopus* og *Tringa*).

2. Dec.

Næste dag fortsætter reisen bagefter til
Punta Arenas i et straalende veir. Fuldt
af af svømmende fugle paa det spejlblanke vand
mest af den vakkert sort og hvidfarvet Sydamerikaner
sk skarve-art (*Phalaropus carunculatus*), og Grøn-
nabbet Albatros. - Kl. 4 efter. ankom vi og paa
Punta Arenas havn.

Punta Arenas er af flere grunde en af de
interessanteste Stæder i Norden. - Den er en
dens sydligste by, beliggende paa det Amerikanske
fastlands sydligste spids - der naar vestkysten
Omkring sig omkring sine sydte lave aarsygge i
fjættens pampasletter. Skjænt selve byen gjor-

et alt andet end imponerende indtryk med sine for en stor
del ørende smaa, spredte bygninger - fælle vi os dog
strax som atter fremkomme til civilisationen paa grund
af den liv og færdsel som herskede. Ikke mindre
en fem store Ocean dampere laa forankrede paa skuden
og en hel del mindre dampskibe og sejlskibe.

Byen er blot tredie aar gammel - og tæller nu 6000
indbyggere. Det er især i de sidste fire, fem aar at
byen har vokset med fættedrag. "For seks aar siden", for
talte en borger, "var vi bare to hundrede husemænd her".
Punta Arenas har paa sit opvækst med faaarens
kolossale opkomst i de senere aar, samt med Litteratur
næg af guldsojere efterat det blev begyndt at elvne
her var guldboderne. Og saa kullens krise med frem-
gang. - Punta Arenas er verdens mest kosmopo-
litiske by. Det er vanskeligt at afgrænse hvilken
Nation er stærkest repræsenteret her. Som paa de
fleste steder, hvor forholdene er saadanne, er det En-
gelske sprog mest i brug, tiltrods for at byen er
Chilisk og sandsynligt ha' betydelig for det Spansk
at være overvejende. Man troff her Tysker, Engländer,
Spanoler, Portogiser, Italiener, Polnere, Græker, Skandinaver,
Russer, Induaner, Mexican og Melaneter.

At byen udvikle sig med en rasende fart
skulde vi forment selv paa andenmaade til at konstater-
re, især vi tilfældigvis kom til at Kæmpe skibe
efter opholdet i Lørdag - 14 maaen senere (April 1899).

Vi kjørte da igen knapt syv i den grad var den vasket og forstøvet. Mellent. den. Foruden at byen for en stor del var regulert var en mange huse opført dertil, ikke faa store solst. ^{bygninger} helt moderne st. — En park var, som vorden med pavilloner, samt Theater og et par store kommunale bygninger — ny Kaserne og Post og tele graf station opførte og i fuld brug.

At bygge et klimatisert hus i patazonien er godt i en fejl. Dette forst. er bare en fejl for at danne "skablonen" og deper dets et hele med guldminerent betagelse. Man kan sige at en lagt og mest sluttelig panchet indvandr, hvis man er den for pan det — er kunst færdigt. Det er i grund- merkeligt at disse huse kan staa i den sterke blæst som her kan spækket om vinteren. Altså var en husene angaa foruden ikke meget, da klimatiset er for halvveis midt og temperert. Der bruges ejend. til andet end madkøbing. Sommeren man forresten sjo at var højt, men til opsigtsfuld er vinteren tem- melig mild. Faldet der ene, gear den som regel bare stox. Der er ikke ofte kuldgrader.

Fra avlen er hovedsagssagen, da jordbruden ikke egen sig vidne for dyrkning, den store sure blæst gjør det udfald umuligt for kornet at modnes og for storvæg er vinteren for streng til at drive i store markstok. Resten af derind bliver med fordel og samlet heste som faar tilbringe vinter som sommer inde på de veerhaerde pampas-

stiller en den anden hemmel.

I Magellanstrædet har den. De senere aar udviklet og en liden trafet. De fleste store ocean dampere der gaar i rute om Amerikas sydpols side har sit faste anløbssted her. Her findes endnu ikke bygger for store fartøier den al expedition man foregaar med dampbarkværn og lastere. En del gamle udgjante fartøier ligger stadig opankede og tjener som kullagere.

Guld vaskning foregaar kun i liden steds vei fra byen. ~~Sand- og~~ ^{Prædiken} ~~frangengra~~ Med den frangengraade som endnu benyttes — den mest smukt, primitivt nuntag — ansees det mindstet lidt for- nunt.

Tilbage om morgenen den 14 December siger vi Punta Arenas forst og dampere vestover gennem Magella- strædet og ind mellem de to mangfoldige af Øer.

Vi gaa eftermiddagen stikker vi ind i en yndig liden bygd: Cap Harbør på den store Melbørk ø. Clarence Is- land og ankrer op. Det var den vakkert liden bygd jeg kan tænke mig og den aller ypperligste havn med finest sandstrand. Til alle sider højt fjeld der skraaede jævnt ned mod den rummelige havn og lignede for al slags vind. Selvs ind- løst var kun mig borte nok for et stort fartøi at passere og smagsskæp saar basinet inden for ikke kunde sees fra strædet.

Et stortet syner mætt og lende. Salen som just var i færd med at synke ned bag de Taklader under strejfe endnu de Tætte Løvske- je, der dækkede den nedre del af fjeldsiderne og

14 Dec.



lev fra Magellan

14 Dec.

omkransede højt. Isbreene oppe mellem toppen
og de nedover hangende snebræer spillede og glimede
sønder i solens guld og smukke sprudende småbølger
med ad fjeldskløver. Denne vidunderlige aftenstemning
nag i en ligesaa vidunderlig naturlig sangtøj
og norske til at drømme om hjemlandet. En
kvinde jo rent fortæller til at tro sig hængt til en
af Nordlands eller Finmarks fjorde. — — —
Først efter at være kommen land, måtte vi lade al



Indianer-kano af bark (fra Mytlan)

videre sammentagning med norsk natur fare - thi her
måtte der os en naturlig afprøvnings tur. Til
en begyndelse havde vi megen tvivl med at finde en
nogenlunde rimelig landingsplads, da træerne næsten
overalt lignede sig langt nedover vandet med sit net
af nedhængende grene eller høit op tør tornekrat
sporede veie. Omsoen faldt vi da blottet i land
på et udygtigt af en gammel udslettet trærod, hvortil
vi ogsaa fortvilede bandede. Skoven bestod af nok
få arter, ikke meget varierende Løvtræsorter med små
haard ved. Bladene var tildele små og lakerede.

og skoven holdt sig grøn aart om. Den almindeligste
træsart lignede meget Myrtten. Stammerne var grøn
knude og krokete og stod meget tæt. Af understryg
var der lidt nær endtages nær bredden; derimod
var hele skogbunden paa kryd og tværs dækket af
vindfald - lavris. Det var disse røddende træstem
mer, der var altsidst slæmte af grønske og sop om grøn
de landskabet saa vandskeligt fremkomende.

Vindfaldene kunde paa sine steder høje sig op - flere
alene høit og grønt ved sine glatte, grønne stem
mer passagen yderst besværlig - for ikke at sige far
lig - idet idet skogbunden selv udgjorde en eneste
bløddyr - paa grund af den mangde vand, der udtæn
selig selv med ad bjergsiderne fra den enige sne
overfær. — Det led mod kvelden. Småa

fuglene slog sine aftentriller. En flok små grønne
papageier, den eneste art af skoten, som betor disse
dygtige egne, holdt et livligt i et stor "grøn
ved træ" men fløit støjende vok over vore hoveder
da vi nærmede os. Paa en stubbe ved bredden
sæes en enlig fugl sidde med dybsindrig mini
stirrende ned for sig. Paa dens lange, grove, mørke
korte krop og lyst farvede fjærbryst, er der, tilføielig
til at antage det var en To-fjæret art. (Alcedo).

Af Svømmefugle sæses blot et par Magellan'ske
stude. Hvirv - gamle hamner i svirvelfar faldning.

De laa og tryktede enkeltvis inde under bredden til
man kom klos midt paa dem, hvorpaa de pludselig
baskede sig ind efter vandet - flakende i et eneste
hjørne tværs over den ca. 300 meter brede bugt og

14 Dec.



14 Dec.

forstak sig i prættet paa den modsatte bred.

Vore båser hindrede dem senere fra at gentage den manøvre. —

I en liden tør lakke enderst i bugten forstø to forlattede indianske hytter. De var opførte af store mængder sætte grene sammenbundne. Tøpperne i teltet fæstet og dækket af barkskiven og snælt fladt af siv. Røgen fra brænde og i skolderne udenfor hytterne talte fra at de indfødte ganske nylig maatte have forladt stedet. Spor af fortoit havde uden tvivl bragt dem til at forstø — dog var de neppe svært langt inde, og da vi i Punta Arenas var bleven fortalte at de paa sin færd omkringfandt indianske var frækt, sendte overfor de borte, bidrog denne vor oplysning til at skærpe vor ærværgenhed.

Drivel, vi naaede dog ombord i jigen i god tid og siden videre eventyr. Noget af snælt havde mistet sig væk. Land med jellen paa den anden bred og samlet en mængde store, brude muslinger, som koste og krybe. De med pebe og eddik var meget velsmagende.

16 Dec.

Den 16 Dec. kl. 6 morgen laar det i jigen afsted. Løst sydfra gennem Cockburn Channel mellem store og små fjeldpartier. Til begge sider af det smale stræde har man her smilende høje fjelde — med bratte stejle hanger ned til kanalen. Tætte hindrede os imidlertid i at se dem i sin fulde prægt. Ud paa første dagen kunde vi saarigt gennem tængen øise Elblædets høieste fjeldtop, Mont. Sacramento, 7330 fod. Den var omgivet helt snedækket.

Det blæste en nokken frisk S.V. og lange dønnener rullede gennem kanalen. Helt og her seilede en

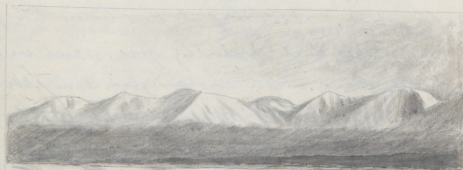
1898

allatvis majestætisk omkring paa spidde, urolige brige — havende og sankende sig nøjagtig med dønnenerne. Vi dampen i vi i det søen, anker op for natten og forlatter næste morgen.

Det blev herfra med gennem "Whaleboat sound", som ligeledes er en ganske smal passage med høje, snedækkede fjelde til begge sider, hvorfor en mængde smaa fæstet stejle dønnener med gennem klippene og luft i jigen. Om kvælden anker vi op i en liden vig, imellem et løst liggende fjeldrand med meget vakkert omgivelser paa Lonsdale's øen. Fra igennem stræger en liden elv. Vi rejste fart og kaster sig i en foss ned i vigen.

17 Dec.

18 Dec.



Parte fra Beagle Channel.

Morgen den 19 December satte kursen mod en færd i altsidigt fjeld hvor indløbet kun en udgik paa kysten. Den skærer sig ind paa Elblædets vestkyst mellem vakkere snedækkede fjeldmasser. Komme et stykke ind i fjorden mødte vi spredte krunde isstykke og hyppig blev flåsen alt efter som vi avancerede indover. Til slut gik fjorden en stærk sving, hvorfor

19 Dec.

19 Dec.

vi kan se ind til bunden af fjorden. —
 Mellem de vilde Fjeldmasser brødte et uhyr Sø-
 land sig ind over øde viden. En prægtig skind-
 smed strakte sig stor og bred gjennem et delfore
 ned til bunden af bugten og låge ned i vandet.
 Skindene skruer den drivis sig som flod om i fjorden
 og ider fælder i mange under-
 bræn. — Da der observer-
 redes en god del fugle end de mel-
 tem især, blev der strax efter
 ankomsten fortægt en vinge-
 jagt med to bemandede baade
 og snart gjenfød fjeldene af
 bomskind. Flotet af et par timers tid fæstet
 et par ones fugl, væsentlig græs. samt en sort
 halslet svane. En omstændighed som ikke saa
 lidt bidrog til at lette jagten var at de fleste
 af fuglene var i vingejærfærdning og saaledes ufly-
 vedigt. Svansen roedes saaledes op og toges levende.
 Blant var fanget var endel exemplarer
 af den vakre Antarktiske græs, (*Bernicla antarctica*)
 flammen af denne art er blændende hvid med sort nak-
 og rødgrønt færd. flammen er spækket af sort og
 hvidt. med hvide vinger og hel hvid bagkrop. ^{grønt} _{hvidt}
 Den øvrige del af fangeten bestod af Magellan græs og
 endel toppete græs under (*Ulex cristata*).



Goos fra Islandet
 ♀ ♂
 (*Bernicla antarctica*)

20 Dec.

En del smaa Iscl. fandtes ogsaa her inde mellem
 den drivende is - men da de ikke lod sig se

1898

ihold endnu de var oppe og tvilede, blev kungerne
 spærte.
 Den 21de løber vi ned Beagle kanden og ankommer
 den 23 til Kulaplegssødet Lapataja i den Argentine
 the del af Islandet. Her skulde Beagle faa lov
 til at forsyne sig med kul for republikken Argen-
 tines regning. Lageret tjener egentlig som depot for
 Marinepartier og Polit baade under manøvrer
 eller inspektions ~~hæ~~ reiser. —
 Kulforsyningen blev strax paabegyndt og forsatte
 næste dags formiddag, hvorefter der blev erklæret
 fred og anslutning Julaften.

Jeg indvandt, her en liden Tid Magellan som vistnok ikke, ha-
 gane nogen af ekspeditionens deltagere af mindst :
 For et par Julekalender rigtig festlig og ogsaa mandstærk.
 Løjtnant Stødt og som og her og her, fandt Kapteinen det
 ønskeligt at alle mænd blev sendt nok i et eller andet øind.
 Styrmand Amundsen fandt da pan at skulle for i en del tone-
 krat, der voksede langs Bjergene. Det var strax paa den
 anden side af fjorden, og kommen der efter haublaende om-
 bord og mellem at en stor skogbrand var opkommen, og op-
 færdte samtligt af mandstærk til Skjoldpunkt at drage
 ind og slukke. Man var mærkelig nok strax villig
 herte; for selvfølgelig var det ikke bare Mørke at gaa
 ned paa en slig job paa selv Jul aften og oven i købet efter
 det og endt Kulejagt. Men vi var da da med os alle
 sammen paa Skjold og Styrmandens nær - til slukning
 arbejdet. — Og der blev skovet og der blev pøst
 vand. paa det kulturelle flammende tørvskov, der brænde
 som knisk i dette tørv vee. Men omide var da
 en liden grist røddet og vi kunde efter et par timers
 strax eller begynde os om bord i fortæst.

20-22 Dec.

23 Dec.

24 Dec

Juleaften

24 Dec.

Og da brandfokkene ogsaa var tilbage fandt de ligesom
Straalende i en vrimmel af Flug og Jubel og midt
i rummet straalte et lille Juletraa glimrende et
kunstigt ledet Juletraa paa det festomgættede Aften-
bord.

25-30
Decembr

Under vor opsejld. Lapetaga blev der i Juledagen god
Afbildning til at se sig i spejlene. Børnen havde i den
forandring er omgivet af den lille skogbevoksede aase.
Te temmelig bræ skogbevoksede dele fører ind til borten
og giver tydeligt hængsels- og stæbels- og ontent en
hale rokke med op i landet, hvor hængselsstangen stænger den
af. Gjennem hængsels af delformen liden er liden elv.

Valgmulighed, som ligger ved borten nordlige land som
blot nogle træer, gulebedende tag hængsels, hængsels
er opstillede. Ingen bygge findes, som lastningen man
følgende ved pramme.

Ende nu den tydeligste elvemunding ligger gaar den
Lapetaga, hvor elven, en dristig Spaniel bestyrer Ild-
landets hængsels eneste Damp og liden tommende
ten paa stædt, der har stadig frugter, som paa aar.

Skjæne besten her, som forer sig omalt paa Ildland
det indviklede af haardhed, men op-provere og
pauze tommende end paa de steder der indtil her har
søgt i Mjællan skædt.

Det var et dristigt indkommende af tusinder
af prægtigt farvede blomster, stød som et brøget tæppe
over marken og Stjælbunden.

Ind flod mindrigsom
trippede forskelliges arter bader om i landet og i kalveren
læa flokke af liden. Mænder. Rør observeres
oft: brødet liden elvbedderne. Den pønske end
paa et kisp paa anderne, men de aarvænge hæng
Værelse som oftest i god tid af skædt den med skædt



Der, hvor der
skjæftede sig
af et træ som
jeg antog for
Værelse. Ofte
den som forlader
til bestemt af
opgive om om
vor tilføjet.

31 Dec.

nok mest fikt lang mæ. —

Indtægsaften befandt os os ved Ushwa-
ga, Missionsstationen som ligger i den Aasen-
tørke del af Ildlandet. Stationen, der alt
i alt bestaar af en meget lille samlet om en
liden kirke, ligger meget isoleret til i øst, og
triste omgivelser omstændige fjelde til
alle sider. Ved Martins Mountains, der
danner Ushwagas baggrund, er den høje
este top 4215 og en anden 3376 fæd hvi.

Det er England som har den mission for de indfødte,
men efter hvad jeg har hørt sig, bruges en frugter, mænder, som
ikke er af liden sort. De af Missionsstationen optagne indvæner
bliver alle kaldet "anvise" altså som i en Skaffandstalt under
opgave af hverende soldater, og dræfter, men de er blivne tek.
Hædels, "Civilerende" findes de til en eller anden form, hvi
tær da fæ. i optag af søge for deres viden "Opdragelse".
De fær her for at arbejde paa kisten, men som oftest uden
spor af liden forresten.

Endvidere blev der os fortalt at der i Missions Trimest
fæa mænder, der danner med af fange indvæner, som gædskeft.
Det "Indian hunter" som de benævnes her i egen i egen
tørke, to eller tre af liden bevægtede med indvæner, røst,
revolver og dolke. Man ser i Indianer fæa opfanges
forfælske det alt hvad rummen og tær kan hæng. indtil de
indvæner og det varer opgive ikke lang, da Ildlandene
kun indvæner har hæng. Endnu gjeldes forfølgere
med indvæner end tær og pile og kiste fæd. Dette
indvæner sig til modvæge, skydes de ned i fæa de liden
fløjten operansen fæa hæng hæng med paa fæa indtil om
hvi her kiste sin viden og giver sig til fange paa nær



Skjæne fra Ildlandet.

og maade i hvis ikke reides de sønder og sammen under
hestehovene, uden hensyn til kvinder og børn.

Jeg vil dog med det samme pointere at vi ikke
personlig havde anledning at konstatere nævnte forhold,
men det er blevet os fortalt oppe i ved mange forskellige
ge. ligheder og af forvandre, i egen god kjendte folk
kan der ikke være tvivl om at der må ligge noget til
gründ. —

Miskeligt er det saafald et en
saarvrigt godt organiseret stat som republikken Chile,
der har en efter forholdene ikke ubetydelig militær styrke
stændt i Punta Arenas, hvor endog med den transport
skibe er stillet over, kan de gennem fængsle overføre saa
vigtige kjendte, skandaleøse forhold. — I Punta Arenas
var dette gjinstand for den almindelige konvention, ender
vort ophold der paa hynturen April 1899.

Ved Ushuaja blev vi bare liggende et døgn og forsyg-
tede os med vand for Ishavsfloden.

1 Januar Den 1ste Januar - Nytaarsdagen - 1898 var
1898. Den alt bleffet og klaret for at lade det store Sydover
mod polarcirkelen og i straalende solskinsveir bærer det
sidover gennem Beaglekanalen. — Men den
skudte ubetydelig væk — Kl. 10 om kvælden vendte
vi os begynde fast — paa grænd. Vandet faldt ind
og den sad Delicia nokken paa omstændighed af alger og
sjøgræs til ind paa eftermiddagen. Naede dog; da kom
der en pludselig og stærk vindbyge — netop ved det samme
og den hjælp os ind af kanten. Mørket blev satte i al
hast, maskinen satte i gang og i fuld fart — Skuden
gjør nogle dyk og af grunden vender vi — —.

Den var vi oppe lige henover paa Isberget. Alt var
det var nemlig blevet indslæppet og pumpet op for at lette
fartøjet at komme af grunden.

Næsten satte de sig
stærk til marmoset havn, Port Harborton. Her ligger
en mindre farm der er af en engelskmand og forhen var
rende missiонер Mr. Bridge. Mr. Bridge har paa sine
gamle dage slået sig paa faaravl, som han vist puds-

2 Januar



Islandere af Ona-racen.

Men kommer en Missionær hjem, for han har en
god del af de græske arbejder paa sin erindring.
Der er her endog i kristen, kom flere indvandrere.
familier spænde ind til os i små smaa, alle kanover
som almindeligvis ^(pæder) med en eneste brødbrød aare
i aktstærken. Kvinderne roede, og mændene sad
færdige til at færdbyde kunstnernes arbejder og dyr- og
fuglskud. Mængt satte de ikke viden på — berømte
gjinstande som knive, forskellige slags værktøj, jern og træ.

1898

2 Jan.

Port Harbortown, Tjilandene

stykke af pær og bly, spejdglas, vaale og træ, kledslege og - pudst nok - alle defanter at være høit i kurs som byttevaredele. — I Arianerne havde det

kanter et kært stykke vi for første gang så i byerne. Den stad der var, love bytter, seks i tallet, hvor der havde ligesaa mange familier med en skat skide hals. Nogen siger. Heltene, som ikke var store end at de netop gik snorplad for om beboere, var opført af alderg stædet skat som tønde køn: Kassebord, Tøndestaver, Gæm, bask sakkestue m. m. og gik kun daatly berøgtels om for den skape vind.

De indianere er her kun i berøring med sin alle mer eller mindre europæisk pachtote og, saa forklædt vil og grovt tydelig indtægt af at vanddrives.

Tjilanderne har været et talrigt og kraftigt folk, men med civilisationen er der dog en dybtgående indtægt. Den for den sundt race - og for men eller mindre grad for. Kunde tilstand de indtægt overfor de hvide - er de betydelig demoraliseret. De om Magellanstrædet havde indtægt de damper tre stamme med forskellige sprøg og karaktertræk. De mest fjendtlige er Alaculofene, der har siden bliver de mest fjendtlige og modtægtige i Magellanstrædet. De møder ofte af Magellanfarer og er ofte bekymret og med urette benævnt som de egentlige Tjilanderbeboere. Alaculofene har kun en liden bestand af jorden lavest stamme: folkstyg - lever i bark-kanoe og nærer sig af Muslinger, musler, krabber o. lign.

Når besøgt med denne stamme er de indianere, der beboer cirka omkring Kap Horn og nordover til Brazilkanalen - Gangenere. Disse har engang vant den talrigste og kraftigste race af Tjilanderbeboere, men er nu i en faldende.

Gangenere er ligesom Alaculofene koldt og hvide af skin og står i en dybtgående indtægt netop stort korin med hvide. De forer ogsaa samme benævnt i bark-kanoe, er næsten sig af muslinger og fisk.

Tjilanderne.

Vist forskellige fra den to stamme er beboere af alle Tjilander, de forskellige Om. Om indianerne beboer fortiden hovedsagelig den vestlige og mindst tydelig del af landet og har vant i sin liden berøring med hvide at de hvide netop er beboere i nogen hvidtægt.

Denne stamme har næsten koldes en race af tympier, og står i sin hvidtægt netop tilbage for de egentlige Patagonier.

Om indianerne er de egentlige Tjilander, og fandtes engang spædt over hele den store ø. Dog forlænges sin pær den østlige kyst dels frosne, pampas slette, hvor den vilde lama, guanacoer, engang fandtes i store mængder. Over de samme slette flygtede nu til stude pær tusinder af pær, beboere af vrede voglere.

Vist er indtægt eller forbragt af indianerne med.

Om indianerne har altid vist sig fjendtlige overfor de hvide, alt siden den dag de første kolonister slog sig til i deres land. Men endende at disse med sin idvold var den overlegen har de stadig trængt sig ind i den omgivelser kultur.

Så har de modset sig endog enhver civilisation i Tjilanden og alle missionsarbejde overfor denne race har til dato fuldt frugtløst mislykket. Den største og kolonisternes antal stadig øget og det ene store landmand efter det andet anskaffet til baten. Mærker for de stadig voksende farver. Om indianerne for længst stadig vokset bort for de grønne øjne - vortum eller med hvidtægt. Vist formindskes indtægt den fremtidige kultur og vid kolonisternes hvidtægt bring af skyndsbald. Snart begynder de (indianerne) at forgive sig pær pær og fjendtlighederne idvolder sig snart til at være hvid mellem farverne.



Hvid mand ved siden af en Omindianer.

og vilde. Isærlig i punktet tilstande der dog, iag.

Om stammen, som for tiden bestaar af ca. 1500
gale, er selvfølgelig under desin formentlig tilstande stadig
i aftagende. — Guanaekoen, Hollands vilde lams, er
det vilst hvoraf de oprindelig levede, og skaffer sig bane
billedning, jærstende og føde. Drægten er saa enkel anden
virkningen kan være af længde, blot. de koldt arstid.

Den bestaar af en raat lidenham kappe af
Guanaekohud, der rækker til midt paa
lægger og bærer liden om skuldrene. — Mo-
drerne har lig paa ryggen en sædformig
indviklet i pelen, hvori de bærer op-
bærner en liden med sig. Paa fædden
bærer de en stige lade, hvarede kommer
forfædder af et enkelt skindstykke, som
de nærmest naar sammentrækkes med fork-
klud. I rest, koldt vil bære ogsaa
enkle runde skindhænder, forresten gaa
Hollanderne helst barhøvede. De her beskrevet paa, nogen
som naaet viden Drægten, somme, i ypperen færdes de som
galt som nøgen.

Værktøjerne bestaar af bue, pile og kastegryd- pile og spyd
er forsynet med ben eller sten odde med modtager. Knive og de
forstøttede træer rækker af lignende formet af liden stikker
de stene eller benstykke. — Endnu har denne stamme be-
ret sin stenalderens traditioner, tiltrods for at de i flere de.
Cenier har levet i naboskab med kulturfolk.

Hollanderne i for tiden henviste til at leve i øde og væd-
tore byer og skogstrækninger. ~~Præst~~ Viden er saa ubekant
og paa grund af den steds forfølgelse saa stog at det er
en umulighed for indianerne ved hjælp af bue og pil at
forvirre sig og sin familie ved jagten.



Om kvinde med barn
paa ryggen.

Og for alle stolt og uafhængig folk at opgive sit gamle levest
og f. eks. gaa over til fiskeri som sin hestolamers livs med
vil for Guanaekoen anses som en liden stor forvædelse og u-
lystighed som de anser det at lide sig knæstue og "aristokrater".

For at kunde existere paa sin gamle levest er de henviste
til at "spotte" en smule ogsaa paa, hvile Guanaekoen, som
indianerne kalder paa. Og nu spæder de hvor og naar som-
helst de har anledning dertil. —

Lad os tænke os i Indianernes sted — se villet formentlig
for aar — medens de havde jagen overvundet konkurreret med
sin læst og kender sigter om de fæ. og forskant. Guanaekoen
der endnu sin og de kan paa træffes paa afviser liden spidst.

Paa for aar ser de faar tyndt spredt idere alle sine
gamle jagtomarker — hvor Guanaekoen engang var saa talrig.

De kan selvfølgelig ikke forstaa at disse "hvile Guanaekoen"
der som vilde strejfe om i tusinderis aar omkring her paa
ceconom og da er det jo naturligt at de ikke generer sig
for at forsøge sig heraf naar de er i knibe og anledning
bydes. Kan man forresten kalde disse mennesket type

naar de under de nu værende forvædelse omstændigheder, fattig og
indvoldede, ofte for at lide sine kniver og borm fra den vrede
hunger død, anstift til anstift med Windhuet rækker tagen det,
tror de nu end paa træner til liden ophold af ^{naar} de
desuden betragter som produkt af deres eget land?

Ulykkelig, vi har indianerne stadig ved liden sin omkost
af de havde indvandre, at de ikke længere nøier sig med at
drøbe paa, naar de er i knibe for mad og klæder, som de fra født
4 indskrænke sig til men ogsaa for hørn. I den store
indskrænkning dette kan ^{naar} paa er nok til at gøre en velstaaende
fermer til fattig mand paa en enkel nat. I Nærheden af U-
less Bay er det bekjendt at de har ombrygt til tusind paa
en enkelt anledning, og ejlde nu nøier de sig med at kære paa mindre
end at paa hundrede stykker ad gangen.

Dr. Cook havde i tilfælde af overens om fædelsforhandling mellem indianerne og farmer. Han fortæller:

Under mit ophold hos enen af farmerne ved Rio grande, kom der to Hollander ind og sad om en samtale med farmeren. Denne var en yngre mand, som kjendte godt til Indianerne. Han modtog dem venligt, bekræftede dem og lyttede til hvad de havde at sige. Indianerne talte i grovkøbt spansk og sagde at de var sendt hied af den store Omaha-herding Chodohicoli for at spørge om ikke enen af denne farm skulde være villig til at forstige et arrangement som for fremtiden vilde tilbringe det afbrødre parter venskabeligt forhold mellem farmerne og indianerne. Chodohicoli og hans folk havde nu i længere tid staaet paa venskabeligt fod med Mr. Bridge, en farmer ved sydkysten. Dog den første var mange af dem døde og mange andre var syge. Det var den ikeholdige aarsag for dem nu paa sydkysten; venteren var for kald her og aanderne var imod dem. Alene af hensyn til helbredet traugte de at komme tilbage til sin tidligere hjemmark ved den salte sø nordvest for vinteren. De dage havde de været borte paa tiuren hied over den Hollandske snebelagte iude, for her at opsøge Mr. Menendez (farmer). Disse dage havde de været uden mad. Kvinder og børn var hendeende af sult. Farmeren befandt sig samlet i i skanten af skogene omkring sin. Deres angrebte mig med syde. Både ikke Mr. Menendez gav dem lidt fødemiddel for den uimælelige nød og betalte mig et felt, hvor de kunde jage og leve for sig selv. afstjerner af soldater og faarhyrder. —

Mr. Menendez fikende dem ind en meget alvorlig mening og svarede først: en meget afvisende tone. For det første kjendte han ikke behagte dette deres forlangende alvorligt ment. Han havde lidt saa meget skade ved dem med tab af mange tusind faar, og ved deres hjerteløse be-

handling af flere af hans hyrder etc. — at han ikke just søgte sig syndelig opfordret til at anse dem noget felt i nærheden af hans faarne. Altsigend, hvis de lovede at opføre sig pænt og forfæm. Tidens alene støjede faar, vilde han give dem de sydlige bredder af en elv. til engelske smil med syde.

Der kjende stemmen far opslan sine tælle, jage og forke afstjerner. Han lovede desuden at give dem det syde, de bad om. Indianerne drog dermed tilbage til sin herding for at overlevere resultatet af deres rejse. Farm sendte dem umiddelbart over paa sin, og herover anse dem for drøgt sinde besigt ved farmerne, og gav ordre til at massedragt paa faar, kom ind over fem hundrede dyr blev drøgt. Dermed var selvfølgelig al deres forhandling om en fædels overenskomst med Mr. Menendez en mislykket. — Til indianernes forvar skal der dog nævnes at lignende arrangement forsvinder den del aar til bage og modtoges i god tro. Men da indianerne forbrødre sig paa sig paa det den indvise territorium, blev hele folket, mænd, kvinder og børn omringet og grebet af soldater og transporterede bort fra dem, Gud ved hvorhen.

De Omaha-indianerne vedliver at være farmerne og hyrderne paa et skrak. Det er gældt paa vist at den siges at være slett en promise paa et pund sterling paa hver drøgt indianer eller for hvert paa indianer over den fremviser for farmerne.

De jages nu som vilde dyr og nedskydes hvor de paatrøffes. Paa den anden side spæder heller ikke de kvide, som indianerne kan se sit øiet til at sende dem en pæl gjennem kroppen, det var sig kolonister, eller sværte omkelt reisende.

Gud sine alenlange pæl skyde de med en forbausende færdighed



Faarhyrder paa Hollandsk.

1898

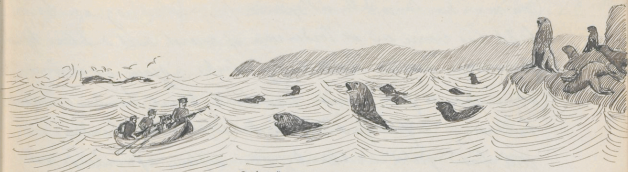
og kraft. Et ommisde fortælle om et skud paa to hundrede meter, hvor piler havde gaaet tværs igjennem en heet lag boren saa atten stak flere tommer ud paa den anden side. — En fransk opdagelsesexpedition paa tre deltagere, der for en del aar tilbage vilde udforske de indre dele af Islandet — forvandt spædlost — identisk med de af Onas. Sidste vinter skulde hele militærstyrken fra Punta Arenas være blevet indrustet paa klippagt efter et indbrudsfølge som var beskyltet for at have myrdet og plyndret en marineofficer paa et chilensk transportskib, og da de fem muntlige synder omstodder blev fanget, blev manden skudt i hvidt og bruns paasyn og døde scutt til Missionsstationen. Om man der vil for nogen glæde af dem er vel et spørgsmål. —

Det var for vand vi søgte. Port Harborton, men skjønt vi søgte galt omkring banded her og paa en plads i nærheden fandt vi intet. Der havde været for lang tørke. Vi blev anbefalet at gaa til Staten Island, hvor indmættet vand skulde forfindes til en hver tid.

Staten Island er en mindre liden ø langt tilhørs ret øst for Islandets sydspids. Vi havde forliden en krig distance at tilføsløge for vandhushvings ens skyld og det uenigtøjet gjennum et af verdens farligste farvande: farvandet om klippørn.

Eftermiddag d. 6 januar dampen vi da ud fra Port Harborton, vi har stormen med os og alene den gør en fart af 6 1/2 mil. vester. Saa vi af skibsbuds henryg man lade maskinen arbejde i søgte fart. Færre da øgen føle nogle kortvarige orkanagtige storme i løbet af natten.

Derom ligger temmeligt stille veir, men med høj sjøgang. Observerer her det første exemplar af den store grønne



Søloven.

albatros (Diomedea exulans). De her til paa turm observerer albatrosser har tilhørt den mindre sækkede grønnealbatros art (Diomedea chlororhynchus). Her vinder for overvejende af fugle i farvandet: Rødpater, Maaen, skarve o. m. fl.

Ud paa kvarten (d. 8 januar) gik vi ind i St. John Harborton — en indmættet havn paa S. S. østpunkt. Fjerst St. John ligger her paa Staten Islands yderste øst, og lige i nærheden paa fjordens nordlige bred ligger et sækket Vothement, hvor den Argentinske stat holder en forbrugskoloni — paa en helt hundrede fanger, som de før 10 aars skrupeløse og intet paa livstid.

Under opskudt her besøgte vi en koloni af søloven, paa en ø i en fjord nord for fjord. Paa en lav platform under en steil fjeldvæg havde Syrene sine hulesteder i ly af forrevne klippblokke. Platformen var saa lav at den var høivande i høj vandspejlets af brændingerne. Allerede længe før vi naaede saa nær at vi kunde skimte de enkelte dyr lod deres tordenvigende brølen os ryste høit over brændingens larm. Det var et imponerende syn som mødte os da vi dinede om det sidste mæs og havde sølvtræblok. Nær for os paa ca 500 meters afstand. Over hundrede af kolossale kroppe befandt sig paa land, de fleste i ligende stilling. Næsten de fik øie paa brøden derimod, blev der kun i luften. Hvert emne, der kom sig paa brøden,

7 jan.

6 januar

(Om man kan længe se i skyerne over en Dale) og en brødt brød lød vore end et torden-ras af vort sort. Flere tynde pennisrige handyr kastede sig straks i gjøen og svømmede ad i rasende fart i rinde med høit høit hoved og trænt holdning; i fuld fart styrede de lige imod baaden. — Alle baad greber uvilkaarlig sine rifler, afventende en katastrofe af mindre behagelig art. Men paa nogle faa farnes afstand dukkede de under og kommer først op et langt stykke borten om baaden, tilspiegelende sig i den et have høit videre fremtidske henviser. Da vi saaledes ikke fattede os genende af dyrene i vandet troede vi helt ind til kolonien, men efter hvert som vi nærmede os lobbene dyrene i vandet, det ene efter det andet, saa vi ved fremkomsten blot fandt nogle faa stykker tillige paa land. Her ind under land stienke de dyrene saa tæt omkring i vandkorpene af gjøen formelig stod som i kejs. — — —

Det var ingen let sag at lande i det stærke drag-sig. — men alt gik godt og paa land kom vi. Vi fandt da bare to dyr tillige paa pladsen og faldt den begge.

Uheldigvis gled det ene exemplar i faldet ind for den glatte klippe i gjøen, hvor drag-siget trak det ind med sig og sank gjøen det naturlige.

Kos det andet faldte exemplar, en hvin fandt vi en liden, kun nogle dage gammel unge. Den var en 1/4 meter lang og havde en korthaart glansende sort pels.

Funden solvorne fandtes ogsaa en hel del gale tapper penguin paa stier. De var saa lidt sky at



Gulltopped penguin

vi fangede nogle af dem tænde med haandene, og førte dem lande med os ombord. —

Jeg vilde ogsaa gjerne have faldt en voksen han af 50. liden, men maatte renoncere derpaa; vi havde rigtig nok god anledning til at skyde dem i vandet, men da vi havde forment at medtage karpener, vilde dette blot sætte i at dyrene sank for vore øine. —

Det faldte dyr var et lidet exemplar i forhold til de øvrige af kolonien betone; og dog befandt det at have en vægt af halvandet hundrede kilo. Vi havde ogsaa en hel god med at faa det eksperiment ud over de stierne stene og ombord i jollen. — — —

Vandtagningen var den med Staten Island saa virksom at det tog os en hel aise at blive færdige; men saa bar det da ogsaa ind den 14 januar, trods den gik en nok en stor kuling.

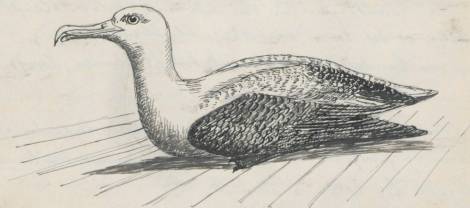
Inde fra de stejle klipper skreg tusinder af skarve og penguiner omkring med solvornes brølen, som ringede sig tænde i vort øre.

Kun albatrossen saad sig om gjennem gjøen og sprøit og blev vor fortrolige forsvund paa Risen om sig harost til South Shetland og Grahams land.



14 Jan.

Sjælstrømme der rude paa pynter flager og talen
til expeditionens ere og "Belgica" tager for alvor fat
paa det græs, truede Sydhav. Himmelen er blygrøn
og dybt saa hvi. Masser af spjæst svarer skri-
gender om os i det vi passere de malinske stille flapper
Sydhøst for havnen. Det var mid i vis anden vi
betragtede Staten Islands skogbørstede fjelde forsvin-
de i det blå der aktiveret, midens vi selv stormede
mod udkjendte øde trakter over verdens mest stormfulde
de hav. — — — Uopaa eftermiddagen lader vi og



Albatross (*Diomedea exulans*)

finde en dybde af 1560 meter. Følgende dag forholds-
vis godt viir men stor is saaa skuden slænges videre.
Overset kliffalt stormvælde og adskillige store albatross
Den 16 januar fishedes ikke mindre en fem af disse
kjømpfuglene. Det var interessant at betragte
dies søsuler paa dekket; her var de aldeles ubetjogte
somme. Vingerne er saa store og tunge paa den store
Albatross (*Diomedea exulans*), at fuglen ikke kan holde dem
sammenfoldede end til kroppen; de vil altid stige

med paa underlaget. Benene er svage. Naar fuglen
haa gjort en fem, seks skridt næsten gjerer fødderne vidne
tyndere, og den man lægge sig. I det hele taget kan jeg
ikke erindre at have set nogen stormfugl hvile paa
land i andet end liggende stilling, herunder Albatrossen,
Stormsvale eller nogen af de mange sorter petreller
som observeredes under farten. Færdig af albatrossen
faar vi tydeligvis bedst i høi sjøgang og liden viind
den fortoit kun langsomt avancerende. Til loddebid
bruges både spektaklen paa almindelig stor tarskrog
og specielt forarbejdet "albatross bid" af tykt læk.

Denne videt er et ganske enkelt trekantet blakstykke
ca. 1½ tomme i kant, saa den bekvemt glider ned i
et albatross gab. Naar man trækker til vil trænge
dens kante fastere sig i albatrossens mækelig dæmme
hal, saa man med denne metode endgar at rive
og dyrets svalg, som de være saa alfor ofte en tilfælde
med krogfiskningen. Smørret eller smørerne gives ind i hals
sin længde — for jo længere lani deklare, saa fjælene mindre
forstyrres paa fortoit — hvorpaa det fortois til retten
akten, da det ellers i længden vil trætte at holdes i bevægelse.

Paa spændte, mest uerørlige vinger svarer den majestæti-
ske oceanseiler til og fra — mønstre den lakke spektakl
eller det blanke, fiskeklignende blakstykke og — efter en del
tunilraadige manøvrer bid og bid — daler tilslut med
i kjølrandet og trækker fast i loddebidet. Nu bli der
en hel stund med et for praktiseret krabatens ombord.



Med sine mægtige vinger forviser den at holde igit
i vandet under indhalingen paa linen, men til lidet
nytte - ombord kommer den. Saa kommer det van-
skelig arbejde at fuppo den for krogen. I dette
stykke findes behandlings, om man ikke vil udvælte
sig for at afstø et intimer bekjendtskab med dens
uhyggelig kraftige nat. Ved hjælp af dette, med kniv
skarpe sander, forvundet vækten satte de fangne fiske
sig snart i respekt ombord i skuden, de klippede med
letted ud store stykker af en nærgaende haand med
dette redskab. noget et par vel kløfingrede af expedi-
tionens medlemmer fik lære paa en mere eftertrykkelig og
behagelig måde.

Af de fangne Albatross (*D. exulans*) var 2 gamle og 3 unge
fugle. Ungfuglene var noget mindre end de gamle fugle
og var helt graa, med en brunligt anstrøg.

Lodden, d. 2. 16 Januar og finder en Hvaldode paa 3900
I de følgende par dage tiltoget sjøgangen og dermed
slutningen slig at vi næsten frygtede vor at det
skulde end med at rejse
vidste de is overbord for



ad, slig skakke og skreg Delphin fra Kap Horn
det medens gamle Belgica borte sig i den volds-
omme sjøgang. Opholdet ombord blev næsten u-
udholdeligt - elendig mad, da kokken, stakkars, næm-
lig kan haandstøve gryde eller pande i denne huckstær

som vi rejser - Søren er det selvfølgelig endnu daarligere
med - ogsaa denne oven fra maskinen og tynde, denne e.
trindelige lysten og lærm fra hundrede af gjenstande paa bøl-
ket og i rummet og kløpene stanger og blokke i rummet -
for ikke at tale om slig det saa vid med alt tøj hietter
te batter fra for til akter! Jo, jo mand var det hyggel-
ige tilstande, ja!

Den 19de Jan. fra vi i sin bidensværelse medens sjøgangen her
gint sig meget. Altes lodning og maalning af havtemperatu-
turen i de forskellige dybder. Hvaldoden her 3670 m.
16. 8 aften observeres det første isfyldt. Det er taaget vi
og kølet, natten mørk saa da man stadig holdes skarp ud-
sig for både is og land, da vi befandt os udsaa nær
Væste Skotland's øerne.

Det par eftermiddagen den 20 Jan vi land i isete i form
af en lang hvid strøme over taagen midten sydlige haa-
rent. Det er den store sne.

betribelse Livingston Island
af South Shetlands øgruppen.

Noget senere observeres en sam- land i isete (South Shetlands)
ting steile, forvorne sorte klipper imod snelandet. Det
barer imidlertid ikke, lauge inden taagen igit fortæller
sig og skjuler landet for os. Her hersker indeligt nok
meget liv i den for os saa uendelig træde omgivelser af
hav, taage og endel stærende isstykker! I skiften slæ-
kedagget af grønvalde Albatross, Havnepatruller, Kaphorn
Stormsvale og grøn hvalfener; i sjøen plasker smaa sel-
skaber af Springdykkerpingviner, og en og anden Fim-bæl.

den Kaphorn.

16 Jan.

obs. at par
hvid og sort-
ligeude spri-
ger, som vi
for sjove sig
de Kaphorn.

19 Jan.
Først Jeffield

20 Jan.

Mens salu ligger og dørmer sig paa de store, spætt
liggende isflaas. Den 21^{de} mider vi om en dag af spætt
drivis og passere en hel del isflaas af forskellige



Isflaasens typer fra South Shetlands.

forme og dimensioner. Tænge hinder os fremdeles fra at
oim land. Det er næsten stille-huldigvis - for midt
under roet midtvejs maaltid giver fastfrosset et voldsomt
Chok, saa baade personen og gjenstande kolliderer og
rænder - kaldt omme hals skuden. Der tiltrængtes ikke
denne gang nogen raaben: alle maad paa dæk, for
inden man havde kunnet siddet denne komando var
alt som en stormet ind - og en blanding af farsbrede
kelte og forbandede stød at læse i alle ansigter. De
fleste af os var nok af den formening at vi havde kollideret
med et isfjeld, da vi formodede at befandt os
meget mid af land og i rent farsvand, men deri
havde vi nok forregnet os, for de tænge løstede saa
vi skøj og brædt til begge sider om os.

Det saa ikke videre oplyssende ind borte, for trods
der var saagaltom stille gik dømmingerne noksom
store og hurtig skuden til at begge stogt paa de
syldvasser inderrand skuppen. Deres stykker af skøj
flyder op til begge sider. Historien fortæller mindst

inden øvrige følger. Dømmingerne vaskede os over
baade dette og et par skøj til og dermed dampen. Der
ca. iseri saa pænt og roligt som om intet skulde være
haadt. — — Ud paa kvælden blæs der op til storm
som vedvarer hele den følgende dag saa gjoim isen gaa
høj og jernlig bryde over fastfrosset - en omstændighed
der skulde lidet til en søiserligulykke.
Paa bakkert midtskibet læn den dag en del sokke med
anthracit-kul oplyste. Flere af disse sokke var meget
fulde af bræddesjorne færdige efterhånden adskilt af
indholdet ind over dækket og skyllede det med sig
ind i spejlgattene. Det vand selvfølgelig ikke længe
inden spejlgattene var tilstoppe af kul, og var
Landmand Winkes en af expeditionens yngste delte.
Jeg fik i opdrag at reense disse for at fane afstøt
for roakvandet. Under arbeidet hermed har
man formodentlig vant saa uforstyrret at tage fat
indenbords paa - og alene. Nok er det, et skøj høi-
res og matrosen Johansen som for oiblikket ogsaa
var beskæftiget med noget arbejde paa dæk da der
saa det rensede over hele fastfrosset: "Winkes er
overbord" - og i et nu er alle maad oppe og
storme akterover til baadene. Men al tænke
paa at sætte land ind i et saadant opbrud har
var den rene galaskab; inden den voldsomme halvveis

nedfist var den bleven knust i splinter og stykker
 mod skudeboden af de voldsomme bresttyger.
 Skuden løstes strax op ved katropen og et par mand
 beordres at staa klare til laare en haand om det skude.
 Vindes var en god svømmis og saaes strax at arbejde
 sig op mod bjelkrants efter skuden — Der kastedes
 en redningsboje ud, men han kunde den ikke —
 han havde først og fremst til hensigt at naa krogen
 til patent-loppen, der hang paa skib og dette lykkedes
 virkelig for ham — — Men hans haender var alt
 kraftløse efter den anstrængende svømming i det iskolde
 de vand, tungst skabt som han var i olieklæde og gj.
 større, taget (i linen) stræde stadig ræk, medens
 man holdt ind paa linen, indtil han nærede
 løggen som han framprægtig overklævede med sine
 sidste kræfter. Skjendst han da temmelig strax
 mistede bevidstheden og ikke længe formaade at
 holde hovedet over vandet. Lykkedes det dog at
 fæa ham hebet helt frem under akterspejlet paa
 fæstøit — — En mand staa allerede parat til at
 lade sig fæa ned for at slaa en linie om ham —
 — Men, i samme øjeblik opgiver han sit teg.

Hans ansigt staa endnu fæa mig fra dette øjeblik
 et ansigt hvori døden alt havde sæt sit stempel.
 Men som endnu talte om en opgøvin, fortvivlet
 kamp for livet — : midt, som de i stykker der
 kaster om af bølgerne, vitt sæbne, stærke

aine og en fast sammenkædet mund, hvorom paaden
 stod i tykke lag. En stor bølge førte ham strax ind
 fra skuden og han sank. — Vi stod alle længe stille
 og saa efter ham. Hans gulde oliefrak skinnede saa
 ubarmhjertig længe op fra dybet. — —

Vi laa endnu og lod skuden drive en times tid inden
 turm forsattes sydvær, en mand fastgjort.

Da tængen littede om kvaelden der vi et brist, snedebast
 land for banen og strækkende sig saa langt mod øst
 og vest som øiet rækker. — Da dette formodes
 at være det paa ældre karter anførte Palmer land
 sættes kursen østover i hensigt at løbe gennem
 det stræde der skulde skulle dette fra South Shetlands.
 søen, nemlig Bransfield strait.

Dagen derpaa, en søndag, opbræder gæsen og trist. 23 januar
 Der flages hel dagen paa halv stang for vor forlygte.
 de kumrat, det Belgische Flag under jafflen af det
 Norske flag fra Skottoppen. Alle mand er stræbt
 mellem af gærsdagens sørgelige tidsregle; — en trist
 søndag. — — — — —



Skibet fra Belgicastrædet (Magnetar loops).

23 Jan.

Ud paa eftermiddagen færdvinder alle tægen og vi ob-
servere hoi Sneeland for os til begge sider. Ret
fjærd, mod Syd (vi kan forstille os stilling og den) lobe
en bred kanal- eller bryt - vi ridske i den hvid - saa langt
ind imellem dette øde og vildt landskab, som vi et
nannde. Der konstateres at vi befandt os i helt et
kjendt farvand og foran udsigtede egne. De gamle
karter over disse trakter viste os at være helt fejl-
agtigt og omfuldstændigt afvigelser for ikke at sige ubrugelige
som rentligt var, idet de fra reiser, som før i tiden
der er gjort til disse sydlige landegrader har
gjættet salfarvet imellem den isen indenfor kysten.

Det var den Amerikanske farst-kaptein N. Palmer
som opdagede landet syd for South Shetlands øerne
som efter ham er blevet benavnet Palmers land.
Noget aar senere ^{englanderen} saa Amerikaneren kaptein Biscoe
en del af samme land længere i S.V. og sluttet
sig saa en tysk farstemand, Dallman, noget
af den nordlige kyst. Dette er alle de be-
retninger man hidtil har hørt fra disse
egne. — —

Det kan selvfølgelig nærmest at tage fat
paa den første og bedste ukjendte ^{den} Fjærd, Belgici
dampskib og saa rive sydover ind mellem Island
lene. Til begge sider hæver de kejserlige

Fjærdmasser sig i tusinder af fæd hvide - smeltede
fæd fra top til fod. Kun i stejle klipper og paa
saa stælle hældninger at sneen ikke fik faste, stærke
sorte pletter af den nøgne klippeslag ind fra det
hvide dække. Et landskab af mere øde udseende
kunne man vanskelig tænke sig; skulde det ogsaa
vidblive at de lige trostøst og blottet for alt liv
i disse trakter, hvor det sin engang var blivn vor

23 Jan.

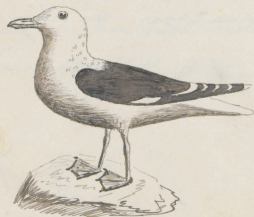


Cap Murray, Dancoiland.

led at undersøge i maanedes - kanske var? — —
Lige tanker kommer uvidkarligt paa over en, som
vi her avancerer indover. Na! - maa en store
sig selv - her man selvfølgelig findes fjærd. De
mange og temer som svarer om her man absolut
ha' sin hvide stube (her) i farvandet - Eimelig vis
ogsaa de pengvinder som i smaa flakke baltur sig
i sjøen omkring os. — — Det skulde heller

23 Jan

ikke vare lange inden rejsten, uden af denne antagelse viste sig, for snart observeres en liden, snebar holme midt i løbet, og komme derved end osse herer vi en hel vrimmel af fugl paa og omkring den. Holmen (som fik navnet *de Højsø*) blev selvfølgelig stand



Sotmanblot maage
(*Chroicochlamys*, *vindebryst*)

Platarocorax carunculatus - begge arter, som vi for her st. fl. betragtede med ved *Sjøllemærket* højt; - desuden fandtes temer - den lille røde *Thalassidroma* - og springdykker pinguiner - disse sidste mindstet ikke hobbare.

Af pinguiner, som tilhørte arter: *Pygoscelis antarctica*, medbragtes et par exemplarer i en boks ombord - enkelte skalminger - af skaldse og bevergelser var vel de interessanteste af alle eksisterende fugle. — —

Vi er endelig blivne begunstiget

gjennem for nærmere undersøgelse - bød sætte ind, og kaptainen lod os af et par af v. luskede mandene gjorde lavang.

Den fandtes beboet af "Svartbogmaasen" og den



Antarctisk pinguin
(*Pygoscelis antarctica*)

24 Jan

af godveir og sydfesten berer det gennem det sidste farsand i den delte, antarktiske sommermat.

Plottene er i det meste bløde saa lyse at rørgjensner virer lange træer til kompasst. Størrelsen om sigte, og hvilken betydning! - - Paa flue stude skjød delte isbræer ind for (det velvise) fastlandet og dannede lodrette isvægge af optil tre hundrede fods høide og optag lange strækninger af kysten. Spredt drevs paastraffer høit og her og en mængde isfjælde af de forskellige former: flatte, skarpt takkede, afrundede, tåflade og dannede tunneller, porter o. s. v. - dog er



Wichel-sal. Typisk antarktisk isfjeld.

de tabelformede ovenst almindeligst forekommende. Vist og brøt lyder isen af hval, som slipper dampen ind - skunden tager de liden notation af, de karle - holder blot sin rith kure. Ofte strøg de bløde forbi fartøjet, saa der blev anerkendelse og betragtede lyret paa nært hold og bestemte arter. Den almin-

24 Jan.

deligste viste sig at være en slægt Puffelkval
Kegstræ loops - let kjendelig paa den cindommelige,
lille puffelkvalformige rygfinne og sine ufortvælnet-
sig lange bugfinner. Naar den dukker skyder den
dyg og stikker næsten lodret ind og viser under
denne manøvre hele halen nogle vildtblevne plet i vædet
Dr. Racavns kalkulerede dens længde til tyve meter.
Ogsaa finnhval observeres ofte - nogle veldige krepper
paa ca. 30 meters længde - der formodedes at være
Balaenoptera sibbaldi (?).

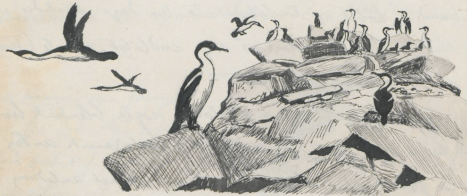
Livet og her patriaffes isflak med hvilende søl-;
i smaa selstuber eller enkeltvis lade de der paa sin
blodende hvide, gylende sønge og lod morgensolens
straler spille i den mørke, glinsende pelse.

Men nærv og tørke dyr end dyddavssolen, kan man
shøj tænkes. Vi dampede ofte saa blodt ind paa den
her at skærsiden tårnede mod flaket, hvor dyrene
trilsk - og dyrene løftede bare saarvigt paa hovedet
eller idet hvæste givte sig en angrydig gyngten og
sætt sig over til den anden side for at fortsætte den
fortyngende tur. - Saa lidt sky er de, at man
kan gaa ind i en flok og sles sigel til hvore og
væsten - skydvaalen er aldeles overflødig - seden at et
eneste af dyrene forsviger at indkomme.

Endvides er isbetrukket fortiden forholdene i disse
egne. Men om sølfangere skulde indetrække sin

hansynslois vaksomhed ogsaa hid, mon ikke antarc-
tic-solen i løbet af nogle aar da vilde være ligesaa
sarsagen som sine sløttrænge i Nordisøen?

De salarter som forfærdtes her under land var den
vokse lyse grøn, ofte næsten hvide "Crab-eater" (*Labodon*
Carcinophaga), et dyr paa ca. to meters længde, og den
store mørkebrune og hvidflekkede Weddel søl (*Leptonychotes*
Weddellii) ogsaa benævnt, faldt leopard søl - som ogsaa en
længde af tre meter.



Storve koloni - *Phalarocorax carunculatus*.

Jo længere vi avancerer indover des sjæere finder vi fugle.
Livet. Den ene koloni patriaffes ofte, den anden besøgte af 24 Jan.
fugl - væsentligt skarpe og meager og paa sine steder den
med enkelte kletter fremskudte knauer af solen fastlænd
hel fursliggende ofte nordisk stil. Fjeldet var her som
hvidmaalet af græns, medens de tilstedende snebæren den
imod hvide antaget en stærkt grøn farve. -

Der gaas strax igang med kullerlegningen af størst
og der bliv af den grænd kysdet over i samme far

25-27 jan

Skednab. (*Chionis alba*)

Land i løbet af de følgende to, tre dage seendes at vi stadig havde en større ø nær indløbet i isste (Two them mock Island). — —

28 jan

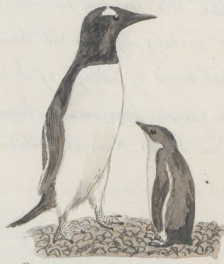
Ofta observeres fra fastlandet nogle blandede, heride fugle fare forbi og som vi i forlængende antog for en petrel art. Vi fik imidlertid snart anledning til at stiftet nærmere bekendtskab med denne fugl som viste sig at være den eendommelige, særskilte skednab (*Chionis alba*). Systematisk henhørende stærk deum art helt alene — daumende en orden for sig selv. Den er en mellemling af svømmefugle og hønsfugl. Den er i færdig og dens levetid er en måned, men foden en hønsfugls. Næbbet tyder ogsaa mere paa en spiglen — høit og kort, kegleformet med skarp næbb og et hornagtigt borte lag om den indre del af overnæbbet fra næbbarmen. Ræven observerede dem forværende fladte tungen under land ved lavvande.

Skednaben er ogsaa størrelse ^{som} en due og hel bred med blig, nalg falk. Et kuld paa to dunnings i æskepaa dækket beholdes. 28 jan

En dag observeres en pengvin, forskelligartet fra de vi hittede har haft end at betitle, sidende strank og stram paa et isfalt ryggsting minatore Belgien som med sæt fast ejer fremover. Den vilde vi naturligvis have fat i — antog nemlig den var en gilden gøst i egen — og baad satte ud for at ankomme fl. jern. Dr. Racovitz i stavn af baaden, benbrut med løis, fæm, kørge og gød ved hand, med tre roere nærmede sig flakket men fandt at fuglen saa saa tilfredsfuld ud overfor den opmærksomhed der skjænktes den, at han besluttede for sig, at fange den levende.

Baaden manøvren forøst henover til det store isfalt hvor den vakre fugl sidde sank og ubevæget og til spæladende med levende interesse iagttogende dette for den saa fremmede skuespil.

Dækket indtager sigtbarlig de forskellige stillinger, hæves og sænkes eller lægges paa skælle —, da baaden saa til slut med en skurrants lyd lagde til ved flakets borte kant havde den længe hiffene uventet i viret og gjoit et lidt hop af overraskelse iht den samtids den dybe, trompetagtige stemme lyde. Derpaa gik den tydeligvis



Paptingvin med ungt i dækket
(*Pygoscelis papua*)

28 Jan

forførelse over sin egen Ledsindighed, gjør helt om og
spile med hustru dette smaa skævt og vel met. Bortover,
stander op og gjør front - men finder stillingen lige betændelig
i det den sa var lange Jorlog stire op af baaden - hvorfor
den iijen stux paa det grueligt travelt ind at komme sig
afgaarde. Det bli dog bare et par meter Længde og
Nagjerrigheden tager overhaand - den maatte absolut betyde
te hvis fremmede fejrer et oieblik for den boger sig i vandet
- og der sætter den sig iijen til at kepe. Der Jorlog norm
sig langsomt og gjør sig saa liden som muligt i det han til
teke Mr. Penguin med sin mest indvovende stemme -
og virkelig lykkedes det ham at berolige fæjlen som med
hæst hoved og nedtryk af den livlige opmærksomhed bader
den eneste fæjlsmand kom sig helt ind paa list.
Men da H. Racovitzs tilordet strækker haanden ind i-



Opførd med tunnel.

med den, synes den nok det bli fornuget af mangen
af en vild frummet person - den tager grævelig at
skridt tilbage og løfter den ene huffe med en utvetydig
afriemte gælde, i det den kastede hovedet tilbage og
sendte en mand et knusende kjøligt oickast. Racovitz

led sig indledt i det forbliffe af dens kjaerlighed
men tager et spring frem og griber efter. Alle af sig selv
af betydelse over dette skændige attentat havde indledt
Mr. Penguin ansvarende nok til at kaste sig paa vand
og paa luffer og fædder bade sig i vand - en penges-
maade pengensmaade altid bemytter sig af i fare og hvorvidt de
kommer flugge forten frem end vid liden. Som et
lidet jernbanelokomotiv feg paa bogen den over i flet
medens luffer og fædder hvirvlede som trommestikker. - Men
der Jorlog kan lange ben - og have styrt ind paa den - vil
skæret til at gribe den - men glider i fald sammen paa stat
i lagene paa sassen med benen i veeret. Penguin
gjør helt om og farer derind lige i benen paa gule

28 Jan



Two hummock Island.

Tollefson, som havde indfundt sig til velvillig assistance
og som nu kugler fat i kaudallien med sine vrelige
baadmandsnaver. Og da bli den liv! - Et skj
som man skubte slægtet gris og sæt sig et basketog udpege
sig mellem baadmand og penguin. Lufferne slog som
smar kjæppe og stakkers Tollefson fik sig mere end et ryp
inden han fik tag over begge vejene saa han kunde bære
fæjlen med sig i baaden - under stormens hværresaal
fra sandlige ombrovsende som havde den stor forsvind
alle at overvære dette humoristiske skænspek.

28 Jan.

J' trængt bliv den spanske født omkom - skiden
 hvor den bliv givet for mig opmærksomhed -
 Den bliv fotografert, tegnet og gaa det med vidgaaende
 endog med Loozgers grænsende behandling. Den viste
 sig at være den sækkatte papu-pengvin: *Pygoscelis papua*
 - ligger en nydelig fugl: slank, smuk, fager og fornem
 rank holdning og ikke mindst den vakkre fjendragt. Hvid
 farve en som de fleste penguin's sort og blankpillede ryg
 og glinsende kind lig - men med helt sort hals og hoved
 og et brist bædd oven øien og ned til bogen forrest.
 Hals og fode af nydelig rød farve - i det hele tyet
 en stas fugl - den vakreste af alle penguin i alfeld.
 - - - Som seer vil penguin var denne art ganske al-
 mindelig paa sine steds i Belgica thal.

27 Jan.

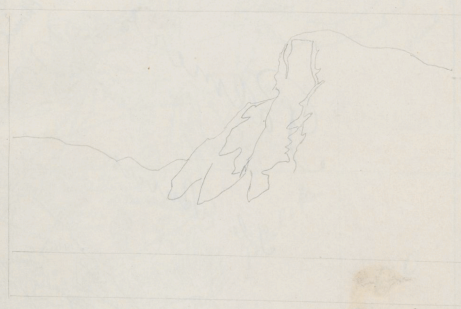


Pygoscelis papua
 (Belgica penguin)

Den papu-pengvin dog er Dr. Rosenkrantz
 saa heldig at kunne endnu en for os
 ny penguin, nemlig et exemplar af
 arten *Pygoscelis adeliae*. Den
 minder mest om *Pygoscelis antarctica*
 - samme størrelse og lilla fager, samme
 alke genst, men med et noget kortere
 hals, helt sort hoved og blaat kind

Øienlag der daanede en karakteristisk kind ring om øiet.
 Dette tilfælde blev det eneste fund af denne art inden
 vor reise gjennem Belgica strædet og vi fandt den ikke

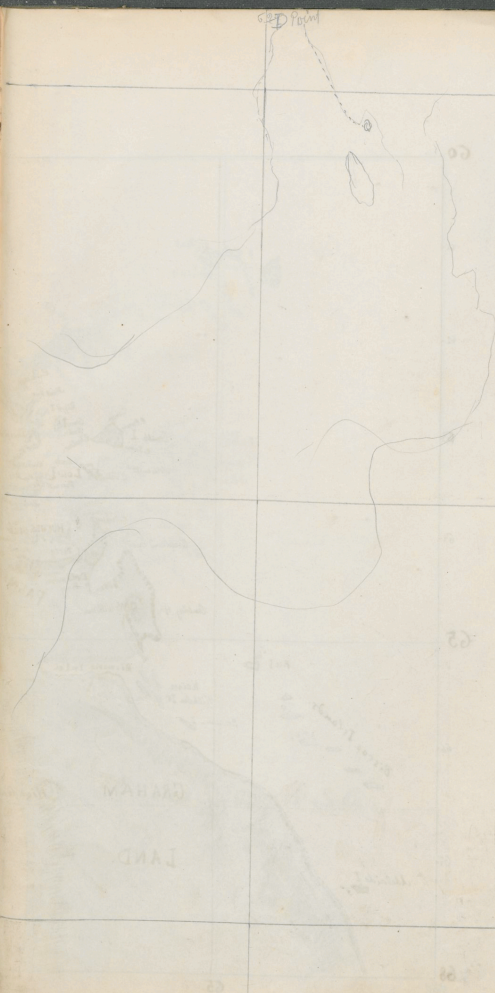
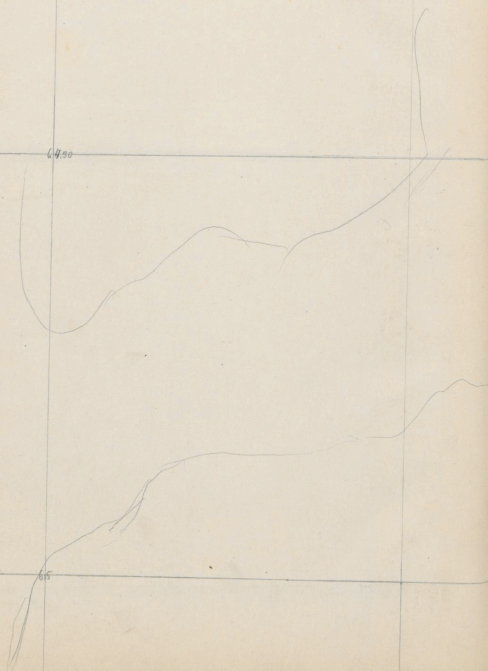
heltende. Det forekom os en gaa, hvor alle de penguin
 af denne art, som vi seer paa et øst om ender øst
 fanger sket i øien, kender har sine rejseplad. Sealer
 (and) skulle være det nærmeste isfrie land - men her fandt
 blot den 2^{de} slagtning *Pygoscelis antarctica* og *P. papua*. Tilgaa
 gik forkom disse arter ellers i pakiem, naar vinteren
 et eneste tilfælde (hvor) da to af ^{exempl} *P. antarctica* paa brygges.

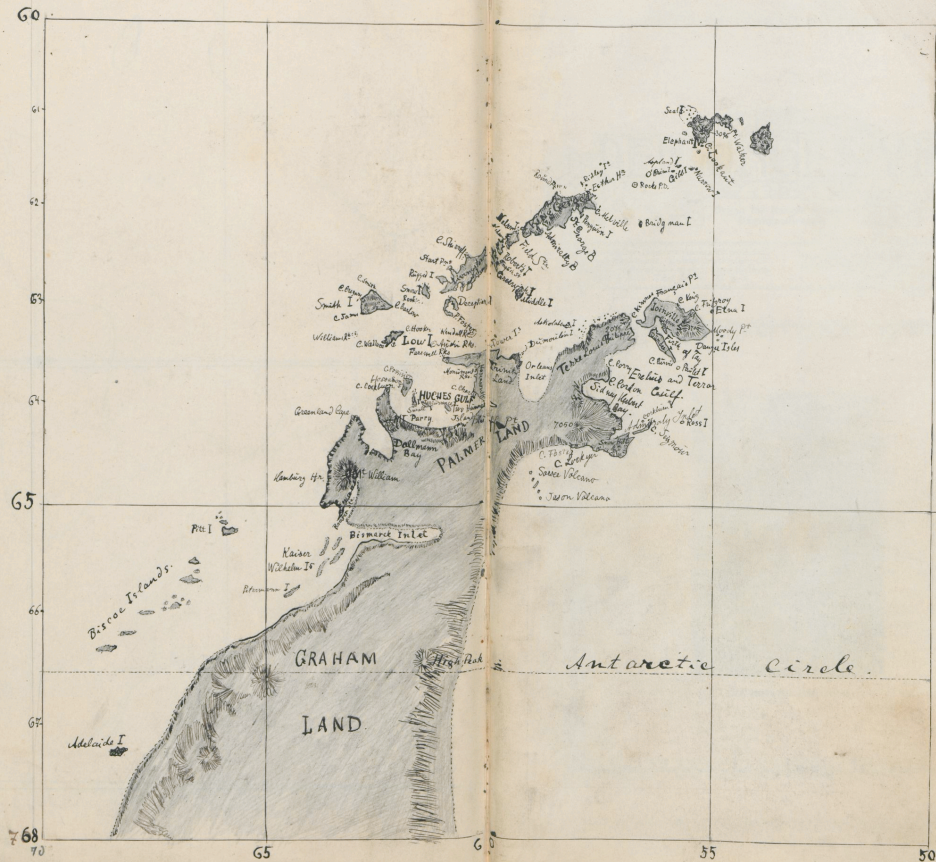


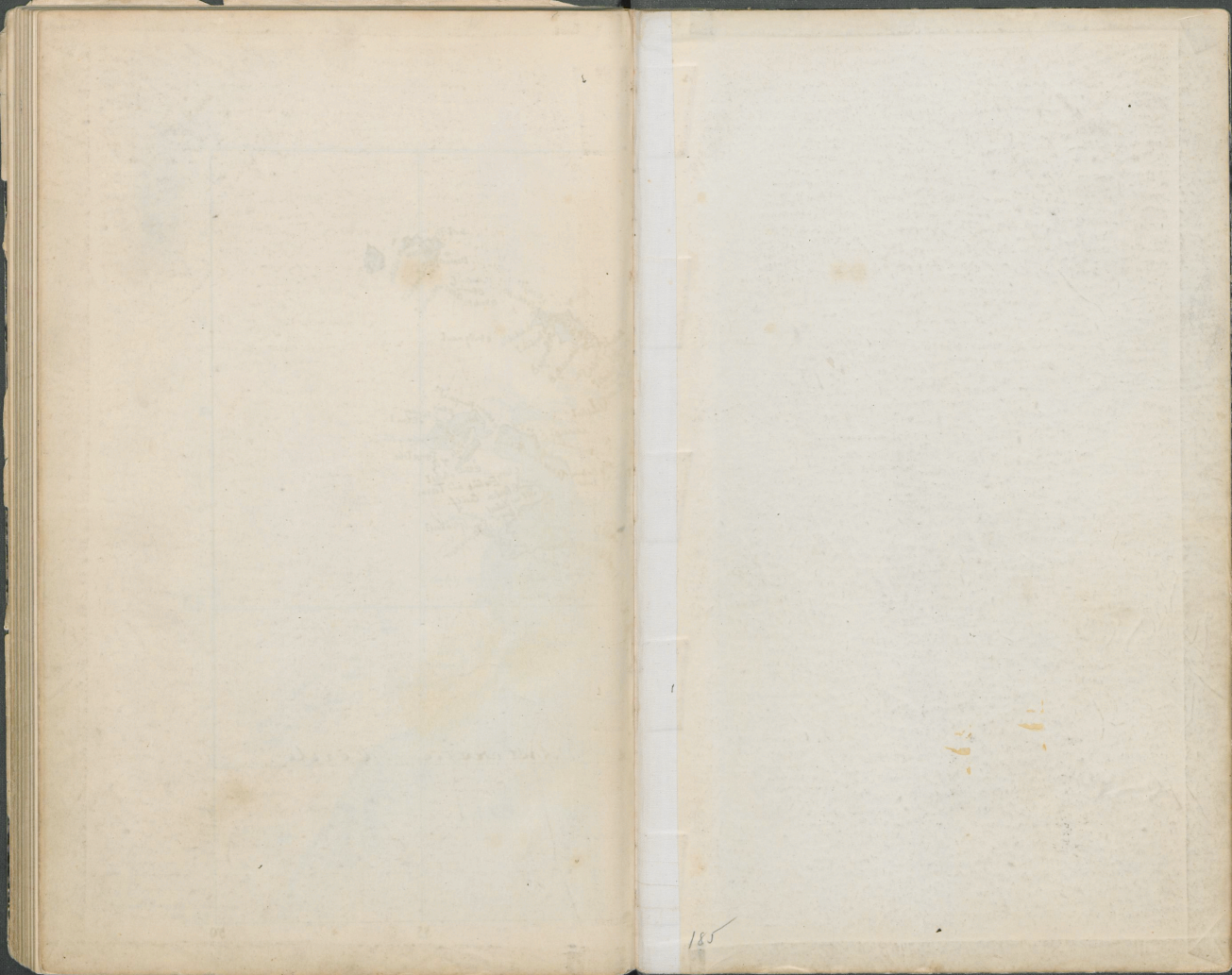
(Belgicas rute
Détroit de la Belgica
(Belgica stradit)

after an croquis of M. Lecoins.









S. 26

Julian Korn

DEN UNGES VEN

Organ for Norges kristelige Ungdomsforbund.

15. Januar 1927.

Nr. 2.

Redaksjonskomite: Landssekretærene frk. Gerd Hemmingsen og Hans Sande. Redaksjonssekretær: frk. L. Dygdahl. Redaksjonens og eksp. adr.: Holbergs Plass 1, Oslo. Telef. 11 140. Kl. 9—3.

«Den Unges Ven» koster kr. 3.00 pr. halvår. Forskudsvis betaling. Forsendt til utlandet er prisen kr. 4.20 pr. halvår.



Ung pike fra Bethlehem.

Hem minutter.

Dagen nyffårs-fanfær.

«Bare fem minutter» sier mange, og tror dermed å ha angitt et spand av tid, som lite eller ingenting har å bety. Og dog, hvor meget kan der ikke skje på fem minutter!

Fem minutter er nok tid til at en hel by kan gå til grunde ved et vulkanutbrudd eller jordskjelv. I løpet av fem minutter kan der tas bestemmelse om krig eller fred og dermed om ve eller vel for tusener mennesker. Mange har på fem minutter bortspiklet en stor formue. Andre som i det ene øieblikk var lykkelige over sin sunnhet og helse, var etter fem minutters forløp krøplinger. Mennesker som følte sig friske og raske var fem minutter senere dødens sikre bytte.

På fem minutter kan der av en ærlig mann bli en bedrager eller en tyv. Fem minutter er nok tid til av et edelt og stort anlagt menneske ved misundelse eller skinnsyke å skape en morder. Fem minutter sammen med lettsindige kamerater er mer enn nok til å bringe en ung mann inn på lastens bane. Mange unge har i fem ubevoktere minutter gjort det hvorved de mistet sin renhet og ære, og må bøte for det med sin ungdomskraft og livslykke. På så kort tid har et menneske berøvet sin sjel dens ideale flukt og ødelagt sin hjertofred. Og fem minutter var nok til å slå istykker to foreldres glade forhåpninger.

Fem minutter kan i sannhet være skjebnesvangre. Hvad kan ikke anrettes av skade ved fem minutters giftig snakk? Fem minutter skiller kanskje gamle venner milevidt fra hinannen. På fem minutter kan du med din skarpe tunge ødelegge din næstes gode rykte. Fem minutter — og du hadde med dine ord og din optreden kvalt den troens spire som vokste i en av dine underordnedes, dine medarbeideres eller dine læregutteres hjerte.

Men der kan også på så kort tid skje meget godt. Der kan fattes mange gode beslutninger. Tiden er lang nok til å gjøre

helt om og begynne et nytt liv. Hvis du nu bytter syndens vei med salighetens vei vil det være et øieblikk hvorover du angang vil juble og takke. Tro ikke at en omvendelse til Gud trenger å ta årevis! Fem minutter er nok til klart og avgjort å velge Jesus — å overlevere sig til ham for tid og evighet.

Har du sett hvad fem minutter betyr? Glem ikke at livet er sammensatt av bare små tiderum. Tilslutt på vi omtale de mange fem minutter i hvilke vi kanskje ikke gjør noget ondt, men heller ikke noget godt. Tiden som man sløser bort. Våk over din tid — også din fritid!

Så kommer dine siste fem minutter — og du går over i den store evighet. Her vil du se at der er ført regnskap over dine fem minutter (Johs. Ab. 20.12), og resultatet av ditt liv vil stå for dig i all dets tydelighet.

Ta vare på din tid! Betrakt den som en av dine viktigste og mest kostbare gaver, for hvilke du må avlegge regnskap. Den går så snart og er så lett tapt og spilt. Lær å leve dine fem minutter under evighetens synspunkt.

Et øieblikk, hvad er et øieblikk, kun en flyvende gnist, annet ikke. Skuffende spill — hvad er et liv annet enn øieblikke.

Et øieblikk gav dig tilværelse, og et annet kan isne ditt hjerte. Underlige nu, som tende kan og slukke livets kjerte.

Som et gravgjengt korn er et øieblikk: det kan spire om tusende tider; øieblikks synd kan sette frø, så hele sekten lider.

Ja vakt på det vingede øieblikk, der som en falk slår ned, at ikke det røver din glede, at ikke det flyr med din fred!

Nærare inn!

*Nærare inn til ditt hjerta,
Jesus, som dgydde for meg!
Nærare inn! Lat det verta
kjæraste song for meg!*

*Nærare inn til krossen,
der som eg livet fann!
Nærare inn til kjelda,
som frå Golgata ravn.*

*Nærare inn! Lat meg kvila
hugheitt på sikker grunn!
Nærare inn! Lat meg viljug
fylja deg kvar ei stund!*

*Nærare inn!. Lat det tona
djupast i lengtande barn!
Nærare inn! Lat meg gløyma
jordlivets tyngha og harm!*

*Nærare inn, når i solglans
blomar vert strødd for min fot.
Nærare inn, når det stormar
og altting gjeng meg imot.*

*Nærare inn, når det myrknar
og liissol mot kveld sig i hav.
Nærare inn, so mitt hjarta
smiler mot død og mot grav.*

*Nærare inn! Sjå det ljosnar!
Englane syng i det blå.
Nærare inn til den dagen
då eg min meister skal sjå!*

(«St. St.»).

Søfter Inger.

Mørkeskudden kom sigende inn fra havet, stengte for synet av fjellene langt ute i nord der det første matrøde gjen-skinnet av solen hadde vist sig på de blå-hvite toppen.

Det var næsten så hun kunde ønske sig en veldig lang kost og feie hele skodde-bunken vekk, så hun kunde følge den røde solstripen ettersom den flyttet sig og forsvant igjen, tenkte Liv, hun stod med hendene dypt nede i lommene og stirret utover.

To hele måneder var det siden hun sist hadde sett solstripen hvorledes den blev blekere og blekere og til slutt forsvant, mens fjellene fikk skygge og hav og himmel mistet farve.

Men i dag hadde hun sett det første lille tegn på at nu gikk det langsomt men

sikkert mot vår og lys igjen. Men ret som hun hadde fått det lille glimtet av liv, så kom skudden, kall og nifs og slettet ut det hele.

Hun blev likefullt stående og stirre utover, skjönt hun hutret i den skarpe havsnoen. Det var utsyn herfra hun stod. — Under sig så hun nakne trekroner, småbjærken klorte sig fast i fjellsprekke så lenge det fantes en fattig jordsmule som gav næring — like nedenfor strakte fjærestripen sig som en svart brem, kant i kant med akkerflekken som drog sig innover mot elven — der lå islagt på denne tiden.

En del av bygdens største gårder kunde hun se herfra og også den store nye kirke som i grunnen passet så dårlig inn i landskapet. Hun savnet den gamle ærverdige kirke, som var blitt revet til for-

del for den nye — og denne stod nu der som et skille mellem den gamle og den nyere del av bygden.

Den prektigste bakgrunn hadde landskapet i fjellene, som steg næsten loddrett op fra dalbunnen, med kløfter og topper skinnende av sne, som de ikke gav slipp på året rundt.

Mot nord lå hele åpne havet som merket holmer og skjær og sendte meterhøye skumsøller tilværs, når det var i det lune.

Deite stedet hadde slik tiltrekning for hende, hun visste ikke riktig selv hvorfor. Her var det sjelden nogen som forstyrret henne i hennes grublerier. Her hadde hun hatt mangen en kamp med sig selv — og også mangen bitter stund — for et eller annet ord som var falt i venindeflokkene. Hun hadde så ofte hørt at hun var rar, og at hun ikke var som andre unge piker — munter, sorgløs og tilfreds med livet. Hun gikk jo her og ventet på at noget skulde skje, noget vidunderlig, som med et slag vilde gjøre tilværelsen anderledes. For det var da ikke meningen at livet skulde være slik bestandig, grått og ensformig — var det et litet lyspunkt så forsvandt det straks igjen i hverdagens grå. Som i dag da hun var gått op for å se solstripen, den første i år, hadde da ikke mørkeskoden kommet og lagt sig over, knugende og tung, næsten før hun fikk sanset synet av det lille vidunderlige tegn på kommende vår?

I venindeflokkene var hun blitt alene tilsatt. De andre kunde ikke noget med hendes «dypsindigheter» som de kalte det, og hun var så trett og lei av deres bestandige diskusjoner som dreiet sig om menn, klær — og de siste danser. Hun kunde nok more sig i glebløkket, danse også når hun var i den stemning, men hun fant ingen tilfredstillende ved det, det etterlot bare en usigelig tomhet.

Rent ubevisst falt tanken hen på søster Inger. Hun hadde venner nok, en hel skare — og hun var da ellers alvorlig nok på bunnen. Søster Inger var den som

forstod henne best. Hun var dessuten alltid så forniyet og blid, hadde et munter smil til alle. Hun kunde våke en hel natt hos gamle grinet Maren i Pollen når det trengtes og enda smile forniyet ved frokostbordet som om hun hadde hatt en uforstyrret nattesøvn.

Liv tenkte på faren som alltid var op-tatt i sin praksis — hvor begeistret han var over søster Inger — som var hans høire hånd og uundværlige hjelp på kontoret. Den som kunde være slik! — Liv fulgte med ett en vill trang efter å fortelle søster Inger om alt det som tenget på sinnet, om alle de spørsmål som hun aldrig fikk svar på.

Liv kom ikke lenger i sine betraktninger — for vinden tok til å le omkring henne, så hun knapt kunde holde sig opreist — — Hun begynte å gå hjemover — tussmørket la sig over fjell og hav — og hun kunde høre på larmen fra brendingene — at nu var det en hel orkan derute.

Søster Inger satt i sin nette blå og hvite drakt og fornyet etiketter på en hel del småflasker, da Liv kom inn. Liv sa sjelden eller aldrig noget når hun kom slik, og søster Inger som var vel vant til hennes tause besøk, nikket bare muntert og fortsatte med sitt arbeid.

Liv satt en stund og så på søster Ingers flittige fingre — men så kom ordene uavbrutt fra henne — næsten uten at hun visste det selv.

Og søster Inger satt taus og hørte på disse fortvilede utbrudd fra en menneskesjel — i nød. En ungdom som holdt på å bukke under i den håbløse søken efter det vidunderlige i livet, som måtte være der, så sant det en mening med det, men som hun ikke kunde finne.....

Søster Inger lot henne gråte ut — — Det var som om hun kjente sig selv igjen i henne, hun hadde også søkt fortvilet efter noget å fylle livet med, efter å få klarhet i sitt Gudsforhold og hun hadde funnet det tilsatt i sitt kall.

Hun reiste sig og la kjærlig armen om den unge pike. «Kjære Liv, den søs-

ste lykke i livet, den finner du ved å glemme dig selv og ditt eget — — Gå inn i din gjerning, hvad den så er, med det faste forsett å gjøre ditt aller beste. Forsøk å tjene andre med glede og gi hvad du evner av kjærlighet, så vil du opdage at du har rikere kilder å øse av, enn du selv aner. Forsøk å leve for andre — og du vil bli lykkelig og tilfreds. Men husk at det er bare en som kan gi dig styrke og utholdenhet i dette, og det er Han som du kan gå til med alle dine tanker, Han

hører alltid dine bønner, og du vil føle Hans velsignelse med dig i ditt arbejde — — Mer og mer vil du forstå, at uten Ham kan du ikke leve, og heller ingenting utrette — — Søster Inger hadde snakket sig varm og begeistret — og den salige sikre tro og overbevisning i hennes ord, gav Liv en velgjørende ro: «Å søster Inger for en egoist jeg har vært så hun stilt. «Takk for at du viste mig veien, nu tror jeg det er lysnet for mig også —».

Solveig Lang.

Norges kristelige Studenterbegjæffes Settlement.

Av årsberetningen for studentenes kristelige sociale arbejde i Fosveien 19 hisettes følgende, som vil gi et godt bilde av de forskjellige mål og midler for dette arbejde.

Ved arbeidsårets utgang var der i settlementet 27 klubber. Foruten disse fantes en speidertropp for gutter med 4 patruljer, en speidertropp for piker med 3 patruljer. Frundervisning for menn med 9 klubber og en barnehave.

Gamlearbeidet. Av de nu 61 gamle menn og koner, som hører med i våre to klubber for gamle, er der mange, som har vært med siden settlementets begynnelse — selv om også i dette siste år et par av våre kjære gamle er gått bort og har efterlatt en tom plass hos oss som holdt av dem.

Hver 14de dag kommer de gamle til settlementet hvor kaffen og julekaken venter. Men minst like viktig både for de gamle og for studentene er de mange småstunder, som tilbringes sammen utenfor selve møtene, når studentene går rundt på besøk, eller når de gamle kommer opom settlementet for å få en prat. 15 almindelige møter, en julefest og en vårfest har vi hatt i år. 4 mannlige og 3 kvinnelige studenter har vært med i gamleklubbene.

Vår mødeklubb er i det siste år blitt mere sammenhængende enn før. Deite skyldes blandt annet en del felles turer som blev foretatt i begynnelsen av høsten, — en tur til Ekeberg haveby til «Bygge og bo utstillingen», samt et par besiktigelser

i forbindelse med «Hjemmenes Vels» husmorke, en gang av Kristiania Brødfabrik og en gang av Vestheim vaskeri. Disse turer ga oss alle følelsen av å være en enhet, sterkere enn vi fulgte det før. Der har også mellem mødene vært oppe forslag om, at arbejde mere målbevisst for settlementet, — et tegn på stigende interesse og forståelse.

Foruten denne mødeklubben, med sine 24 medlemmer, hvor alle mødre som ønsker det, kan være med, er der i det siste år begynt en ny klubb for barnehavens foreldre, — men hvor foreløbig bare mødre kommer. Der er nu 15 mødre. Men den er og blir stadig mere og mere sammensveist; alle har jo den samme interesse — barnehaven. Møtene går på samme måte som i den andre mødeklubb, med foredrag, høytlesning og musikk. Men enene har her dreiet sig mest om barnehavens problemer, som f. eks. barnas tanpleie (foredrag), barnehaver i andre land o. s. v. og ikke å forglemme barnehavens feriekoloni, hvortil mødre ved egen utlodning fikk inn 172 kr. — en stor sum i disse tider. Der er da også i den klubb kommet en sterk ansvarsfølelse overfor de andre klubbmedlemmer og overfor settlementet selv, en settlementsånd, som en ikke kan glede sig nok over.

For første gang i settlementets historie er i år en av barnekubbene kommet så langt, at de er kommet med i de voksnes rekke. Det er pikeklubben «Polianne», som nu regnes med blandt de øvrige 5 *ungpikkklubber*. Morsomt er det å merke, hvordan denne klubben derfor sterker enn noen av de andre følger sig et med studentene og settlementet i det hele. Der er nu ialt 46 unge piker fordelt på våre 6 klubber. Hver uke kommer de enkelte klubber sammen, og en gang om måneden holdes et stort selskap, hvor etter tur en klubb innbyr de andre. Man kan ikke undgå å legge merke til hvor forskjellig de forskjellige klubber utvikler sig og hvor forskjellige de er i bygge, hvis der skal være flere enn 7—8 medlemmer. Men felles for dem alle er, at de har liten, ja, ingen lyst til å «ære noe» i settlementet. De vil vel, å få komme sammen og føle den hjemlige bygge.

Frindervisningen for unge menn har nu avsluttet sitt annet arbeidsår. Flere av de elever som meldte sig for 2 år siden er ennå med. I år har der vært 51 elever, fordelt på 10 klasser i engelsk, tysk, bokholderi og bygnings-tegning. Handelsregning blev også forsøkt, men slog ikke an. Flere av elevene tar flere fag samtidig. Det har stadig vist sig, at de klasser, hvor læreren har kunnet holde ved i flere semestre er elevene blitt knyttet både til ham personlig og til settlementet, ja, flere av dem er blitt våre virkelige venner.

Klubben «Frans» for unge gutter i alderen 15—20 år begynte høsten 1925. Den har 18 medlemmer, foruten de mange, som gjerne vilde være med, men som foreløpig må vente, da man ikke vil ha klubben større. Den er vel en av årets største nyheter i settlementsarbeidet. De fleste av guttene bor i settlementets umiddelbare nærhet, en hel del av dem er arbeidsløse. Det er rent påtagelig hvordan dette året har knyttet disse guttene til settlementet. I pinseferien var 12 stykker sammen med en av studentene på tur med telt.

104 småpiker er nu fordelt på våre 10 *eftermiddagsklubber* for piker. Klubbene for de ganske små arter sig nærmest som en leketime, mens de stores møter ligner svært ungpikkklubbenes. Men overalt er det små grupper, hvor studentene kjennet hver enkelt av småpikene. I motsetning til tidligere hører flere og flere av småpikene til det aller nærmeste nabolag. Men et par fornøielige undtagelser danner en liten kikk småpiker som trofast kommer op fra «Karl XII gte.» (bak Østbane-

stasjonen) og en liten klubb fra Tjøngangen og «Gråbeingårdens», som også har funnet veien hit.

I *guttearbeidet*, hvor der i år har vært 6 klubber, med tilsammen 52 gutter, står vi ennå meget fæmende. Det er leietere å skaffe variasjon i arbeidet hos pikene, enn hos guttene. Guttene er glade i å komme, men det er ikke alltid lett å holde styr på våre ofte meget livlige venner. Året har vist oss ennå tydeligere, hvor nødvendig det er å holde gutteklubbene nærmest som ganske små arbeidslag, med bare en student og 4—5 gutter, som går godt sammen. Det merkes allikevel tydelig, hvordan guttene mere en før står på settens beste, hvorledes der er færre gale streker og mindre spektakel både innen klubbene og innen settlementets område i det hele. I de to år de mannlige studenter har bodd i settlementet, er der oppstått mange vennskapsforhold mellom guttene og settlementet.

En stor opplevelse har guttearbeidet bragt i år: en liten flokk gutter, som har vært med i forskjellige klubber her i settlementet har sluttet sig sammen til en klubb, «Hjorten» og leiet lokales (for kr. 1.50 pr. måned) i settlementet. I det første semester vilde de ikke ha noen student som leder. Når der av og til kom en vanskelig, som truet med å kullaste klubben, kom de til settlementets beboere, som hjalp dem på gullig igjen. Nu har de indrømmet bedt om å få en student som leder. Denne klubben er vel den morsomste frukt av vårt guttearbeid og viser hvordan fellesfølelsen og klubbanden vokser frem blandt guttene.

Våre barne gudstjenester, som er blitt holdt ved slutten av hvert semester, er fremdeles et samlende ledd i barnearbeidet. Pastor Cornelius og pastor Høegh var så elskverdige å hjelpe oss i år.

Mens det tidligere viste sig vanskelig å få barna interesserte i å benytte vårt barnebibliotek, har der i det siste år hver uke på vår eventyraften med efterfølgende lese tid vært ca. 20 småpiker tilstede.

Arbeidet blandt *speiderguttene* er numerisk sett gått noe tilbake i år, men så er iveren hos dem, som er igjen så meget større. Også hos *speiderpikene* er i år forløpne år iveren sterkt vokset efter at speiderlederen har tatt op å sterkere samkvem med byens og omegnens andre tropper. I alt har vi nu 45 speidere. Det viser sig imidlertid, at, selv om der er en liten, trofast gruppe av piker og gutter, for hvem



Hver tid har likesom sitt eget karakteristiske ord som gir et umiddelbart uttrykk for stemningen. Det ligger i luften og kommer straks frem i samtale, offentlig diskusjon og i bladens spalter. Dette ord virker suggerende, får godt tak i sinnene og preger massesynet. Det kan alt efter sitt innhold virke livstilskyndende, der er *optakt* i det. Eller det kan legge tyngsel over oss, virke lammende på livsutfoldelsen og kvele alle tiltak.

Det nye året har sitt tydelige ord: *Hårde tider*, elendige tider!

«De gode tider» er forbi. Det var visst bare bra at de ikke varte lenger enn de gjorde. De var nemlig aldeles ikke gode, hverken for den enkelte eller for samfundet eller for organisasjonene. Hverken for det materielle liv eller for åndeliv. De betegner utvilsomt en nedgang på mange måter.

For de mange er dagens ord alt annet enn livstilskyndende. Man merker allerede hvordan muggenhet og bitterhet, mistøt og selvpogivelse begynner å herje.

La oss vokte oss så ikke ordet tar kvelertak på oss og lammer selve livsnerven. Dette gjelder også innenfor vår organisasjon.

Det har vært hårde tider også før, —

langt hårdere enn disse. La oss ta lærdom av hine hårde tider og se den betydning de fikk både for det økonomiske og for det åndelige liv. Det gjelder å gå på de elendige tider med humor og med hel vilje. De er tross alt lettere å klare enn de «gode» tider. Bort med all klynk og klage. La de konstant misforståede og bekymrede være alene om det. Å sette sig til å sture er det verste en kan gjøre i vanskelige tider. Det hjelper ingen ting, og så kan en lett sture sig en sygdom på nakken.

Det er tider til å ta sin stilling til og grundig prøvelse. Hva bygger jeg på? Er mitt liv for alvor forankret i Gud, i Kristus, så det kan klare sig på tross av vanskelighetene? Hva betyr i virkeligheten Kristus for mig personlig og for mit arbeid? Og er arbeidet bare en interesse blandt de mange eller det innsuget i min kjærlighet?

Disse og lignende spørsmål kan det være gagnlig å stille sig i disse tider. La bare spørsmålet stå klart og få svaret klart. Det vil bero på resultatet av disse overlegninger om vi skal klare påkjenningen.

Livets egen Herre, igår, idag og til evig tid, hilser oss i disse hårde tider: *Ha tro til Gud*. Den som det har, går trøstig på og får tross tidenes ugunst opleve store ting. ▽

speidersaken brenner, så er speiderarbeidet med speiderdisiplin og utholdenhet vanskelig herute. Og særlig vanskelig blir det ved at vi alle reiser bort om sommeren, hvor nettop speiderne skulde ha sin beste tid.

39 barn i alderen 3—7 år har vært innskrevet i *barnehaven* i år. De har drevet med mange ting: De har samlet sig om et arbeidsmøtepunkt, d. v. s. i en viss tid har de samlet tankene, arbeidet og sanglene om en bestemt ting, f. eks. fabrikken, lyset, høsten o. s. v. Flere ganger har det vært vanskelig å skaffe frivillige assistenter til hjelp for barnehavelæreren, men det har da gått. 2 store fremstøt er blitt gjort i løpet av det siste år: Det ene var å samle barnas foreldre

til «foreldrefaften» en gang hver 14de dag. Disse har egentlig nærmest formet sig som en mødreklubb (nevnt under mødreklubbene). Det annet var barnehavnens feriekoloni. Ved imøtekommenhet fra Oslo kommunes side fikk vi låne kommunens feriekoloni, Kartepd ved Åsgårdstrand, hvor 16 barnehavnere var de siste 3½ uke av skoleåret sammen med barnehavelæreren og 2 frivillige assistenter, — en kvinnelig student og en av barnas mødre.

Særlig morsomt var det, at mødrene selv ved en utlodning hadde skaffet kr. 172 til feriekolonien. Resten av pengene — ca. 800,00 kr. — og endel in natura — blev gitt som gave fra forskjellige elskverdige interesserte.

Denne barnehavnens feriekoloni blev det

vesentlige sommerarbeid, der blev utført fra settlementet i år. Dessuten formidlet vi sommerophold for noen av våre venner herute — barn og voksne. Som før nevnt ligger her en stor oppgave og venter på oss: der er så mange av våre venner, for hvem sommeren bare betyr mere støy og mindre luft, — de har ingen anledning til å komme vekk fra de kvalme byleiligheter og overophetede gater. Og også for oss i vårt arbeid herute vilde vårt sommerarbeid bety en utdypning av vinterens oppgaver, eller for å citere en dansk settlementsarbeider: «Jeg regner sommerarbeidet for så viktig, at jeg heller vil si at vinterarbeidet er en videreførelse av det arbeid vi utfører om sommeren på turer og i feriekolonier».

Vi har i det forløpne år vært 84 medarbeidere, som har vært knyttet til settlementet, 53 kvinnelige og 31 mannlige og av disse har 20 bodd i settlementet.

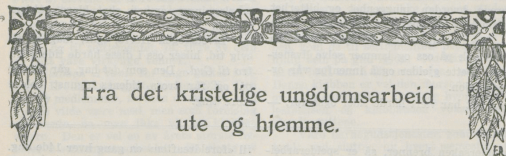
Man vil se av ovenstående beretning, at arbeidet i studentersettlementet går fremover. Stadig flere mennesker kommer i forbindelse med oss, — nye virksomhetsgrenser likesom presser sig frem.

Arbeiderens antall vokser, og forståelsen for arbeidets verdi blir stadig større innen studenterverdenen. Med glede følger vi også hvordan vi her i nabolaget blir møtt med stadig voksende tillit.

Inntil nu har vi også vært istand til å klare de mange økonomiske vanskeligheter, takket være store og små gaver fra et stigende antall venner, som vil støtte oss.

Vi kan ikke — og bør heller ikke — se denne utvikling, uten å føle det store ansvar, som derved legges på oss. Det viktigste er jo ikke, at der utføres en stor sum arbeid av et stort antall mennesker blandt et ennå større, men at der gjennom alle virksomhetsgrensene går en levende kraft, en bærende ånd ut fra et centrum av åndelig, personlig liv. Å få være med og bringe en sterkere kjærlighet og tro i denne tid, fylt av tvil og mistillit, er settlementets oppgave. Å få kjempe fremover mot den store sannheten, som uttrykkes i ordet «en er Eders mester, I er alle brødre», det er det vi vil.

N. Michelet.
Settlementsleder.



Fra det kristelige ungdomsarbeid ute og hjemme.

«Den Unges Venns» redaksjon.

Frk. Margrethe Parm, som nu reiser til London for å tiltråde som verdensforbundsssekretær, etterfølges i «Den Unges Venns» redaksjon av den konstituerte landssekretær, frk. Gerd Hemmingsen.

Ungdomshallen i Fløkkfjord innviet.

Fløkkfjord krist. ungdomsforening har i løpet av 1926 bygget sig eget hus efter tegning av forbundsssekretær arki-

tekt Alf Resvoll. Ved innvielsesfesten 18. november var der samlet 270 mennesker i den vakre festsal. Innvielsestalen blev holdt av biskop Støylen over ordene: Gled eder i Herren alltid. Kretsstyrets formann, pastor Andr. Jakobsen, var tilstede og hilste fra kretsstyret, forbundsstyrets representant sekretær Resvoll overrakte fra forbundet en vakker bibel. Der var en mengde taler, telegrammer, vakker musikk m. m.

Vi lykkønsker foreningen med huset. Det vil sikkert gi et godt fremstøt i arbeidet blandt Fløkkfjord unge og yngste.

K. H. U. M. og guttene.

I likhet med vårt øvrige arbeid blant de yngre og yngste har guttearbeidet innen Forbundet vårt skutt rask vekst de senere år. Mange foreninger er det som allerede har opptatt arbeidet, mens ennå flere skulde gjerne ha begynt om de bare hadde fått en anvisning på hvorledes arbeidet skulde drives.

Nu har vi fått en slik anvisning på trykk, idet Forbundets sekretær for arbeidet blandt gutter har samlet endel i en nett liten bok han kaller: K.F.U.M. og guttene.

På vel 100 sider er her samlet alt om guttearbeid, ikke bare for by-foreninger, men også for landsforeninger, ikke bare for K.F.U.M., men også for ungdomsforeninger. Prisen er heller ikke avskrekkelig, 1 krone krøst den, og fåes på Forbundskontoret, Holbergs plass 1.

For å gi et inntrykk av hvad boken inneholder, skal vi gjengi innholdsfortegnelsen.

- I. Litt historie.
 - A. Verdensbevegelsen. B. Norges kristelige Ungdomsforbund — dets opprinnelse og ledelse.
- II. Guttens i overgangsalderen.
 - A. Kropputvikling. B. Sjeelig utvikling.
- III. Gutteledere.
 - A. Lederegenskaper. B. Hvorledes skal vi finne hjelpeledere.
- IV. Vårt program.
- V. Vårt arbeid.
 - A. Arbeidsformene.
 - a. Gutteavdl. b. Yngres avdl. c. Sjøkorpsets avdl. d. Speidergutteavdl. e. K.F.U.M.-leire.
 - B. Idrettens stilling innen vårt arbeid.
 - C. Tanker og emner.
 1. Tanker. a. Forslag til arbeidsplan for gruppemøter.
 - b. Bøker til hjelp ved gjennomføringen av prøvene.
 - c. God lesning for gutter.
 2. Emner. a. for bibeltimer. b. for taler.
 - Litteraturrenvisning.

Forbundsfest i Skagoe R.E.U.K.

Søndag 31. oktober hadde foreningen forbundsfest. — Ellers har Skogoe K.F.U.K. sine møter i et privat hjem. Men for anledningen hadde vi leid bygdens prektige kommunelokale, Skogvang. — Dette

ligger høit og fritt like ved kirken med herlig utsikt over bygd og nabolaget. —

Vinteren kom jo tidlig i år — og vi hadde søndag 31. oktober prektig sledeføre med 8^e kulde.

Lokalet var pyntet med frisk, grønn furu — lys i armstaker foruten de elektriske kroner — og røde og gyldne crysanthemum. Møtesalen var i og for sig også så vakker med farver i lyseblått og gult. —

Kl. 6 eftermiddag begynte sleder og biler å kjøre op for døren, og da festen begynte kl. 1/2 var lokalet fylt av unge og eldre. Vi hadde også den glede å se årets konfirmanter hos oss den aften.

Sognepresten Thømtre begynte med andakt og talte i tilknytning til Hebr. 11, 1, «om troen på Jesus Kristus, som den eneste, faste grunn, hvorpå den unge kan bygge sitt liv trygt.»

Så holdt kaptein Bjarne Engelstad foredrag over to bøker for ungdom, han selv nylig har utgitt. Før foredraget takket kaptein Engelstad sognepresten for hans varme vidnesbyrd om troen og bad om å få fremst et dikt om «Tro, som han selv hadde skrevet. Diktet begynte så:

«Jeg tror

— det du lærte mig mor.» —

Det vakre dikt fremsagt med varme og inderlighet rørte mange til tårer.

Foredraget var interessant og fengslende — og alle de, der enda ikke hadde lest kaptein Engelstads to bøker fikk sikkert stor lyst til å lese dem. — Skogoe K.F.U.K. har kjøpt begge bøkene og de går nu rundt blandt medlemmene til gjennnemlesning. — Vil ikke andre ungdomsforeninger gjøre det samme og kjøpe bøkene? Hvis de å ikke allerede har anskaffet sig dem.

Kaptein Engelstad er også sikkert villig til å holde sitt foredrag over disse i foreninger, der ønsket det.

Efter foredraget var der kaptein sang av Skogoe sangforening. — Derpå bevertning — og etter sang — og deklamasjon: «Hvad jeg lærte av Ungbirken» av pastor Hvalbye. — Foreningens formann sluttet med andakt over Davids salme 147 og forsamlings sang stående «Min sjel, min sjel lov Herren». Sognepresten lyste Herrens velsignelse idet alle skiltes.

Festen var helt igjennem god og vellykket og vil sikkert bidra til å knytte medlemmene mere fast sammen og gjøre det kristelige ungdomsarbeid bedre kjent i menigheten. C. K.

I forbindelse med ovenstaaende passer det å nevne kaptein *Bjarne Engelstads* siste bok: *Søster Elina*. Lutherstiftelsens forlag, pris kr. 5.50, innb. kr. 7.75.

Boken er en hyldest til den opofrende gjerning som sykepleien er, og søster Elina er en skikkelse som taler til ens beste følelser.

Likesom kaptein Engelstads tidligere bøker, «Livets labyrint» og «Kjerlighedens tempel» vil den sikkert finne veien til dem, som ønsker å oppbygges ved det de leser.

En julehilsen.

Den som har vært soldat kan vel aldri glemme den tid da han var på moen eller festningen, en tid så full av opplevelser og inntrykk, og ikke minst mindene om de hyggelige timer på soldathjemmet. Norges kristelige ungdomsforbund har ved opprettelsen av slike hjem gjort at soldatene her kan holde til, sitte og lese ifred, synge spille og ha sine møter der. Og nettop i den tid, når man skal være et sted 7 mnd. f. eks. er det sandelig godt å ha. Her ute på Agdenes, vindens og orkanenes hjem, er dagene lange, så når aftenen kommer, når dagens plikter er gjort samles vi på hjemmet. Nogen tar sig da en kopp eftermiddagskaffe, leser aviser og koser sig. Har man vært så heldig å få en iblant sig som kan spille, har man jo den underholdning, og så heldige er vi nu som er herute. Julen imøteså alle med spenning, hvordan blev det mon herute, de fleste av oss skulde jo feire sin første jul borte fra hjemmet; i år blev det vist ingen julestemning, borte fra mor og far og alle kjære. Halvparten av guttene blev igjen, resten fikk reise hjem til jul. Juleaftens formiddag var det da travelt i leiren, vedhugning, pus på tiset, men alt gikk med godt humør.

Middagen var satt til kl. 6. Tro, hvad der vanket idag? Så gikk da signalet; et deilig syn møtte oss i spisesalen: svinestek, og hvad mere var: øl og sigarer. Jamen var det bra på Agdenes allikevel.

Kl. 8 samledes vi så på «hjemmet» ved et nydelig juletre, lokalet pyntet og alt bare fest. Juleevangeliet blev så lest, det blev en stemning som er sjelden å se

blant så megen ungdom. Tanken om dem hjemme lå på bunnen men den tanke er det godt for en ung å ha, hvor godt man enn har det i verden. Så gikk vi rundt juletreet sang alle de kjente gamle julesanger, blev traktert med chokolade og kaker, nøtter og frukt. Ut på aftenen kom en stor overraskelse: «Julegaver». De gode givere skulde sett oss soldater da, alle sine lyste, en slik juleaften hadde ingen drømt om. Så blev klokken så mange at man måtte slutte. En deling juleaften hadde det vært, det var en flokk glade gutter som den aften gikk til brakkene. Stille julefred hvilte over festningen.

Nyttårsaften blev feiret av dem herute som hadde vært hjemme i julen.

Da fikk man også chokolade og kaker og andre gode saker, og da kl. blev 12 og det nye år gikk inn, reiste alle seg og sang 2 vers av fedrelandssangen.

Et nytt år så begynt, måtte det bringe lykke og glede, et godt nytt år ønsket soldatene på Agdenes dem som ved sin godhet holder dette «hjem» for oss herute.

Agdenes 3. januar 1927.

4802. Bendt Aas.

Alaska.

Livshjebner.

To eiendommelige uttrykk lærer man snart å kjenne i Alaska. Det ene er det ordet «sishtjako» visnøtk av indianer og det andet ordet «sourdough». Det første er skrevet som det blir uttalt og er det klingenavn man gir en nykommer til landet. Det betyr omtrent det samme som det amerikanske «tenderfoot», det vil si, den som er om i føttene. Sourdough betyr rett og slett surdeig og det er den herredrett en riktig Alaska-pioner setter pris på å høre, da det viser at han ikke er ny i landet og at han er innviet i frontierlivets mysterier og ikke minst i de kullariske hemmeligheter.

Blandt disse «surdeiger» i Alaska finnes mange nordmenn — fra lengst i syd til lengst i nord og mange av gamlekarerne hviler allerede under torven på de forskjellige gravplasser omkring i det vidstrakte land. Ofte er det bare en enkelt grav som forteller om ham som sank utmatet om i

det blindende snefjåk for aldrig å reise sig mer. Ikke så få av våre egne landsmenn har fått den siste hvileplass i en ensom grav ute på tundraen. På den måte er Alaska blitt viet jord for oss. Og i virkeligheten har få nasjoner satt mere inn av manndoms krefter for å erobre disse fjerne frontiertrakter for menneskeheten.

*

Lysten til eventyr — utferdigelsen, eller hvad man vil kalle det er sikkert et av urinstinkene i den norske rase. Kampen derute har vært den store stimulans som har virket til at de er blitt sig sjelden har vunnet frem til en edel selvheldelse som ikke forlanger annet enn retten til å ofre.

Gang på gang har vi sett eksempler på dette.

*

For to år siden fløt et navn over hele Amerika. Det var nordmannen Leonard Seppola som selvannen drog den lange vei fra Nome til Syd Alaska for å hente serum til bekjempelse av en forferdelig difteri-epidemi. Ferden blev fulgt med den største spenning og den lykkedes på rekordtid tross de sverste naturhindringer i form av fjelloverganger og piskende snedrev, men så er mannen kjent for å være den beste hundekjører i Alaska og det sier ikke så lite og betyr en hel del på de trakter. Seppola er omkring 50 år, men ingen ungdom har enn formådd å slå ham på det årlige hundevæddeløp mellom Nome ved Beringshavet og Candle City ved Ishavet, en strekning som frem og tilbake utgjør 206 engelske mil. Seppolas rekordtid er på nogen og seksti timer. En på slik tur må kjøreren springe ved siden av sleden for ikke å treffe hundene undig og det gjelder som fast regel at man må ha alle hunder med tilbake enten foran sleden eller i sleden. En gang jeg selv hadde anledning til å overvære et slikt løp, så jeg en av deltagerne komme trekkende med sin slede, mens alle hans hunder satt eller lå i sleden. De var utkjørt. Mannen var forresten også en landsmann. I den tid dette løp varer hviler så godt som alt arbeide i byen. Man tenker ikke på og snakker ikke om annet enn hunder. Alle venter i rent feberaktig spenning på meldingene ute fra fellet og når så det første forspann nærmer sig blir folk grepet av elle vill begeist-

ring, noget som giensynlig også smitter over på hundene, for det er rent rørende å se hvor de legger sine siste krefter i innsputten og så med logrende haler trekker sleden over måstrecken. Betydningen av slike utholdenhetsløp forstås man først når man får øinene op for hvilken betydelig rolle hundene spiller i Alaskas daglige vinterliv. Ved hjelp av disse kraftige og intelligente dyr holder man forbindelsen vedlike med utenverdenen gjennom de lange vintermåneder. Og rett som det er blir det nødvendig å sende et libud til «ut-siden».

En av de merkeligste nordmenn jeg har truffet i Alaska var hverken guldgraver eller hundekjører, men zoolog. Hans navn var Johan Koren. Det som hadde hele hans interesse var fuglelivet i disse egne. Han var forresten like godt kjent i det nordøstlige Sibirien på Tsjuktsjerhalvøen og der omkring som i det nordvestlige Amerika. I sin pure ungdom var han med på Belgiskapedisjonen som yngsten av Roald Amundsen var som bekjent også med her. Koren var den fødte og jeg tør si benådede naturforsker. Flere ganger når jeg fikk anledning til å følge ham på hans jagtturer har jeg hatt anledning til å merke et utrolig kjennskap til de spesielle naturforhold han interesserte sig for. Der fantes ikke den fugl han ikke på det nøieste kjente ikke bare etter beskrivelser i bøker men også i alle dens former vaner. Nogen av de sterkeste naturintrykk jeg har fått i dette landet fikk jeg på turer sammen med Koren. Han var mesterkjøtt. Han drepte når han skjøyt og han skjøyt ikke uten hensikt. Flere musser kan takke ham for verdifulle bidrag til sine samlinger. Han gjennopdaget således bl. a. hekkeplassene for de berygtede rosenmåkner. For å finne disse arbeidet han i flere år. På et bestemt område vand han alle «surdeigene» udelte beundring og aktelse, nemlig når det gjaldt å klare sig med et minimum av utstyr selv under de vanskeligste forhold. Hele hans utstyr bestod i en forholdsvis liten kjele med gevær, amunisjon og litt mat. Han brukte hverken sovepose eller telt, men sov i sitt «skinnlåg» i selve snefonen. Ofte kunde han være på farten i ukervis og hele byen var som regel sikket på at nu hadde han måttet gi tapt. Avisene diskuterte emnet næsten dagstøtt. Men den som alltid kom trekkende med sin kjele fullt opppakket med verdifulle samlinger var Johan Koren.

Flere år senere traff jeg på hans navn

i Vladivostok. Han var da på vei nord-
over gjennom Sibirien til Kolymaens
nunning, en reise over land på flere tusen
kilometer. Men han kom ikke engang
avsted. I Vladivostok blev han angrepet av
spanskekyen og der døde han i ensomhet
på et hospital. Selv ikke det norske kon-
sulat i byen viste noget om ham. Tiltross
for at jeg var i byen nettopp på den tid
fikk jeg intet vite om Johan Koren før
flere måneder senere av en norsk kaptein
som hadde truffet ham opppe på Kamchat-
ka-krysten umiddelbart før han reiste syd-
over til Vladivostok.

Johan Koren skjønte aldrig eren for
ærens skyld, skjønt han visselig på mange
måter har gjort sig fortjent til den. Han
søkte heller ikke rikdom. Det var lave livs-
mål for ham. Han arbeidet utvilsomt un-
der en bestemt kalskbevissthet og han blev
sitt kall tro til siste stund. Det er hans
ærene. Men han sikket blant Alaskapi-
onerne gjort sig fortjent av hederstitelen
«sourdough».

Gullgraverlivet er imidlertid det sær-
pregede for Alaskaforhold og dette er
naturligvis betinget av de vilkår hvorunder
gullskjæningen og den påfølgende utvinning
foregår.

Der er to slags gullgraver. Prospek-
tører eller som vi på norsk i almindelig-
het kaller dem, skjeperne, disse som ut-
gjør den egentlige pionerstang og som
helst drar inn i gjemarken for å søke nye
gullførende elveleier eller kvartsganger
når det blir for folksomt omkring dem.
De er ofte originaler, noget som kommer
av det liv som føres i ensomheten eller i
høiden i selskap med en eller to andre av
samme slags. Om der er to av dem sam-
men som «partners», så kjenner de hver-
andre som regel så godt at der ikke blir
noget usnødd snakk dem imellom utover
det som er høist nødvendig til daglig bruk.
De lærer sig snart til å bruke korte set-
ninger og få ord.

Når de søker inn gjennom skogene,
lange flodene eller over fjellene og de mi-
levide tundraer med oppakninger på op-
imot 50 kilo eller mere, er det temmelig
oplagt at ingen tsjitsjako kan følge dem.
Blikket streifer henover fjell og koller, un-
dersøkende og skarpt iakttagende alle en-
keltheter. Nu og da stanser de på veien
og samtaler om sine iakttagelser. Det
skjer også gjerne om kvellene når de er
kommet i telt. Det er hverken dyrelivet

eller fuglelivet det gjelder for dem, men
selve Moder Jord. Det er praktisk geo-
logi. Disse avrundede høider tyder på
lange tider erosjon, utvaskninger gjen-
nem årtusener som helt har forandret
landskapet utseende. I bekkfarens og
elveløiens grus ser de kvarts som tyder
på at kvartsganger har eksistert i de fjell-
kjeder som en gang var. For sitt indre
syn ser de hele denne prosess hvorigen-
nem naturkreftene har virket, vannet som
har vasket ved regnskyll og flom og frost
og vind. Langsomt men sikkert er de tyng-
ste bestanddeler i denne uhyre masse blitt
konsentrert nede ved bunnen, på selve
grunnfjellet. Og nu gjelder det for dem
å avgjøre hvor disse konsentrasjoner fin-
nes. Her gjør ikke så lite av den samme
intuitive naturfølelse sig gjeldende som
jeg tidligere berettet om i forbindelse med
fuglelivet. Og de får ofte rett, tross til-
synelatende naturstridige hindringer for-
at de kan ha rett. Det er lett å forstå at
denne slags innsikt ikke erhverves i løpet
av et eller to år men grunner sig på et
årelangt intimt samliv med naturen. Der
er også et ord som går om at der skal
tyve års erfaring til for å bli en virkelig
prospektor.

Disse folk er banebryterne. De er op-
dagere og pionerer på samme tid og man
får et bestemt inntrykk at de lever i og
for sitt kall. Det blir ofte andre som kom-
mer til og høster utbyttet av deres ar-
beide.

En annen sort gullgraver er de som
kommer til gullgraverleirene som lønnete
arbeidere. De holder ut en stund i kortere
eller lengre tid og skiller sig ikke vesen-
telig ut fra den store masse av lønnsarbei-
dere ut over jorden. Men en og annen av
dem fører kall og arbeider for å legge
sig op et «grubstake» et utstyr for sin
ferd inn i det ukjente. Men kun et fåtall
kommer på hjemlandet. De fleste som
store masse følger når et eller annet «rush»
foregår, når man allerede har funnet gull
et sted og det gjelder om å komme frem
og utnytte anledningen.

Den uundgåelige følge av disse til-
strømninger er imidlertid at i løpet av for-
holdsvis kort tid kommer de forskjellige
interesser i de store selskapers hender. Det
er civilisasjonen som strekker sine fang-
armer ut og det hele blir industri. De
gamle, pionerne selger ut og foretrekker
å dra ut på de gamle stier eller trekker
sig tilbake til et eller annet lunt sted langt

sydpå. Nogen drog også hjem til gamle-
landet.

Når man har levet sammen med disse
folk en tid og efterhvert har fått ut av
dem beretninger om deres liv så oppruller
livskjegler som står underlig fremmed-
artet på bakgrunn av det moderne kul-
tur- og hjem ved i barndommen minnet
om et hjem ved en fjord eller i en dal i
gamlelandet. Kommer ordene på hjem-
landets sprog er det ikke vanskelig å av-
gjøre hvor i landet dette hjemmet lå, men
det er ikke så ofte allikevel at talen kom-
mer inn på disse emner. Langt sterkere
fremme i bevisstheden ligger det de har
oplevet i dette land. Kanskje var de med
på ferden over Chilkoot-passet, over sjø-
ene og gjennom strykene i Yukonfloden.
De forteller om slitet med å dra de første
tømmerstokker frem til hyttetomten, kan
hende milevis fra nærmeste skog. Om gull-
funnet. Om gravingen av den første sjakt
hvor de måtte tine sig ned fot for fot ved
hjørne ved treid. Om bygningen av de første
slusbosker og så videre. Menns her-
dige og utholdende kamp med selve ukrefte-
ne i naturen, en kamp ført så å si på
bare never.

Seiden har jeg truffet på så avbal-
anserte folk som disse gammelkarer. Litt
egne kunde de være, men deres egenheter
blev respektert. Ellers kom der en slik
urokkelig sindighet tilsyne i alt de fore-
tok sig at man snart forstod det var folk
som arbeidet på lang sikt. Grov de en
sjakt på 70—80 fot og ikke fant noget,
så grov de en til og gikk en og to
flere — årevis fremover intill de fant
hvad de søkte. Slikt slit med jorden, med
hakke, spett og spade herder og styrker
viljen, gir tålmodighet av en egen over-
bevisende sort og vekker evnen til beslut-
somhet. Det som av et almindelig kultur-
menneske vilde anses for å være det høist
usædvanlige betrakter de ofte som epis-
oder. Ubesværet å møte en bjørn eller en-
dog flere på en gang betrakter de ikke som
skjellig grunn til å ta rifle med næste gang.
De kjenner sine nærmeste naboer for godt
til det. Men det kan være at når en sul-
ten kvitbjørn som i vinterens mull og
mørke avlegger en nærgående visitt må
bøte med livet. Men nødig griper de til
voldsmene foranstaltninger. De skyter
det vill de har bruk for og nøder sig med
det. Jeg skal aldrig glemme den åpenbare
forakt som en sportsjeger en gang ble
møtt med, en som var kommet til Alaska
for å «jage». Han følte sig snart uvel i

selskapet. De finner også venner blandt
de firbente og tobenete kre. Utover være
når solen tar til å skinne skarpt bortover
snemarene kommer rydene flaksende, helt
hen til mannen ved heisen mangen gang,
han som står der og tømmer den dam-
pende grus utover den blinkende sneflate.
Rypene flakker like omkring benene hans
og hvorledes kan nogen bekvemme sig til
å skyte under slike omstendigheter. Nei
da heller undvære fersk kjøttmat en tid.

Det er mange myke tanker som stry-
ker gjennom sinnet på en vakker solskins-
dag om våren. Drømmere er mange av
dem, fysisk sterke men kanskje allikevel
av dem som det moderne samfund vilde
ha tilintetgjort på en eller annen måte.
Deroppe i slitet finner de nærmest til livs-
gaten løsning. I selve nærkampen med
naturens krefter.

Og kanskje flere enn vi aner av dem
som falt i kampen fant frem til sist. Mer-
kelige fortellinger går blandt «surdeigene»
om de siste timer ved kamertens dødsleie.
Det blir som om religionen vokser op
ibland dem fra nytt av, slik som de kan
forstå den. «Er du kommet for å hente
mig mor?» — Herre Krist!» Fra dypt
av sjelen stiger lønlige håp og lengsler og
lyser et øieblikk før livslyset slukkes.

En av dem som hadde sittet ved part-
nerens dødsleie går avsted gjennom sne-
drivene for å nå frem til folk. Han går
i timevis i mørket til lysningen av dag.
Så skinter han fremme over snevridene
en tilsynelatende utdød eskimolandsby.
Iglo ved iglo, men intet menneske å se.
Nu ser han omridsene av en skikkelse i
sneen. Han ser nærmere efter. En død
manns ansikt. Flere skikkelser finner han
på veien bortover mot igloklyngen. Plut-
selig springer en del rasende hunder ut
av en av hyttene og farer løs på ham,
snærende og med glisende tenner. Han
skjøpper det er fare på ferde og forsvarer
sig så godt han kan med en kjæpp han
har i hånden. Videre fremover går han
intill han når hytten hvorfra hundene
sprang. Derinne hører han klynk og klage.
Da han stiger inn finner han i en klynge
midt i hytten en flokk barn, nogen bitte
små, andre litt eldre intill halvvekse.
Så forstår han. Alle voksne var døde i
spanskekyen, den samme sykdom som
hadde tatt hans partner, men nu ser han
at hans venns død var blitt redningen for

disse små. Da han nådde frem til folk sendte han bud til Nome som var nærmeste by og disse ulykkelige eskimobarn blev sammen med andre foreldreløse små anbragt på statens barneheim i Nome. Den norske pioners liv og død var ikke forgleves.

Skulde vi gå i detaljer og søke å følge livstråden løp i det brogede spill av menneskelig liv som nu utfolder sig over Alaska, så vil vi finne at islettet ofte er det norske, det gode sterke men kanskje litt grove, men som godt tjener til å holde sammen hvor det kan røine sterkst på. Ute på selve frontieren, helt oppe ved ishavets strender der kan man nu finne de lave mostekte hytter. Der høres ennu klangen av hakken i den evigfroene jord og spandens sang når grusen slynges op i snekavet.

Alf Resvoll.

Gleda.

Av alle vakre blommar vi finn på livsvegen er vel gleda den vi ynskjer å plukke mest av. Den legg ein eigen farge og dâm over livet og gjer det rikt og fagert. Utan gleda vilde livet vere grått og tungt.

Vi har mykje godt og vent å glede oss over, alt fagert i natura, alt ædelt i menneskelivet. Kvar vunen siger mot det vonde i oss, kvar vanske, kvar prøve vi vinn over, kva godt vi kan gjera, kvar ei sorg vi kan lindre, kvar ei gleda vi kan spreide, det gjev ny gleda, — og vi finn den i kvardagslivets arbeid og på sin plass.

Ungdom og gleda høyrer saman. Vi har lov å vere glade, og vi bør vere det. Ein misnøgd og uglad ungdom er trist å sjå.

Kvar har sitt syn på gleda og sin djupe trong etter den, og ein søker ho på ymse måtar, og i dei ymse ting. Mange søker ho berre i det materielle, det sanselege og ofte syndige, andre i meir ædle og åndelege verdier, men alle finn, før eller seinare, at berre den gleda verda gjev tilfredstilser ikkje den djupaste trong.

Det er ikkje gull alt som glimrar, seiger ordetket. Det gjev heller ikkje gleda alt som lokkar og dreg, og bak mang ei ven glederose var det kanskje ein torn som stakk. Det hender so ofte som med guten, som vilde taka fatt på sankthansornen, som blenkte snart her og snart der, og

aldri kunde han få tak på han — eller som med snøballen ein held i handa, den tinar so snøgt vekk. Slik står ein ofte att med den sære kjensla, at gleda fekk ein ikkje heilt tak i, eller ho kvarv so snøgt bort.

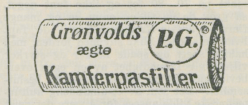
Kor ofte vert ein ikkje skuffa når det var noko serleg ein glædde seg til, kanskje det var ein tur, ein fest ein vilde vere med på, eller det var eit arbeid ein trudde skulde lukkast, eit mål ein vilde nå, — eller ein vilde prøva og gleda og hjelpa andre, og so vart ein mistyda, og ein står att med eit spyrrande: Kvifor?

Mon det ikkje er dette at vi gled oss formynke i det skapte og ikkje i skaparen, i gâvorne og lite i gjæveren? Vi menneskje er skapte for noko meir enn berre dette tilværet. Han som frå det høge held alle tråder i si hand, og styrer den einskilde sitt vesle liv, han prøver på alle måtar å drage syn og tanke til seg, ikkje for å taka gleda frå oss, men for å gjeva oss den verkelege sanne gleda, den beste av alle, den som ikkje vert skipla av tida sitt ver og vind; men som varer om vi misser alle andre.

Ungdom! søk denne gleda, den vigslar helg og yrke og gjev livet sitt rette verd og harmoni.

«Gled Dykk over at namna Dykkar er skrevne i himmelen», sa Jesus. Er ditt namn skreve i livsens bok «med hamnets røde prent»? «Gleda uten Gud ei finness».

E. R.



Herre- og Sports-Artikler
Lin-Lommeretkier
 Undertø for
 Herre og
 Damer.

Homansby
 Flad. 1898.

O. Albrechtson

Galger
 Paraplyer
 Norske Blaateler
 Eng. Uldstrømper og Silkestrømper
 For klier i stort Udvalg.

Telefon
 28 130

Den bedste ungdomslitteratur taar De hos os!

Salmebøger, bibler og testamenter

Altid største udvalg i religiøse bøger

Lutherstiftelsens Bokhandel

Akersgaten 47 (Citypassagen),
 Oslo. — Telefon 31189

NY BOK

ØSTENS PERLE

Skildringer fra Egypten.

En folkebok

av

Birger Hall

ed 14 illustrationer.

Pris kr. 4.00.

Faaes i alle boklader

JOHANNES BJØRNSTADS FORLAG.



Har De hørt

om den pikante flatesmak
 som er saa utpræget i
 smørblandingen REX.
 Mustard's fineste merke.

?

Kjøp Dem en pakke idag.
 Der findes ingen bedre smag.



Moderne tandpleie.

Som sæpe er nødvendig for at holde huden ren og hvit er ogsaa sæpe nødvendig for at bevare og holde tænderne rene og hvite.

«Apollonia» tandsæpe er en rikt og let skummende tandsæpe med sterkt desinfiserende og rensende egenskaber. Egner sig for barn og voksne.

Drohtelen er tre gange større end kremen tiltrods prisen kun er kr. 1.20 pr. stk. Apollonia er helt igjennem norsk produkt.

Den daglige produktion staar under kontrol af dr. O. N. Heidenreichs kemiske laboratorium.

Hvis Deres leverandør endnu ikke forer tandsæpen tilstilles en prøve franko mot indsendelse af kr. 1.50 i frimærker.

Apollonia
 Tandsæpe.

BJARNE F. PAULSEN

Havest. 31, Oslo. Tekn. Kem. Fabrik. Telefon 33270

Brevkveld.

Rotsund K. U. F., Rotsund, holder
 brevkveld søndag den 23. januar første.
 Send oss mange brev, svar loves sikkert.

Frk. Margrethe Parm:
K. F. U. K.s historie
 er nu kommet. Pris kr. 5.00 pr. ekspl.
 Sendes fra Selskapet til Kristelige Andaktsbøkers
 Utgivelse, Munchsgt. 2, Oslo.

OLAF NORLI
Bøker, papir-saker, skolemateriel.
 Universitetsgaten 24.

Studenterhjemmets hotel

Underhaugsvelen 15, 0 s i o.
 Billige Priser. Telef. Centralbord 61 815.

Oslo K. F. U. M.
 (Ynglingeforeningen).
 Møllergaten 1.

Hovedmøter: Søndag kl. 7. Torsdag kl. 8.

Læseværelse, turnparti, sommersted.

Alle unge mænd er velkommen.

Ajers's Fæstekontor.

Møllergaten 16 III - Oslo.

Kontortid 9—2 og 4—7.

Tlf. 13 119

Tlf. 13 567.

Forbundshospiset

Holbergs Plass 1, Oslo.

Faa smertene væk!

Utvortes

Norsk Antirheumabalsam A. L.

Indvortes

Norsk Alichin A. L.-Tabletter

mot alle smerter i muskler, nerver, sener
 i hode, hals, led, mot gigt og rheumatisme.

Faaes i apotekene.

Speider-

effekter for piker fåes fra depotet,
 Holbergs plass 1.

Kontortid 12—3, 4—5. Telef. 12473.

Oslo K. F. U. K.

Rosenkrantzgt. 2, II, inng. fra Pilestredet.

Hove møter: Søndag kl. 6¹/₂,
 torsdag kl. 8¹/₂.

Yngres avdeling: Onsdag kl. 6¹/₂.

Speidermøter: Tirsdag, onsdag
 og torsdag kl. 6.

Alle unge piker velkommen til møtene.

Kontortid hver dag kl. 10—2.

Telefon 10317.

Oslo K. F. U. K.s hjem

for unge piker (full pensjon

kr. 125—140 mnd.) samt

Oslo K. F. U. K.s hospits

Rosenkrantzgt. 2, IV, inng. Rosen-

krantzgt. anbefales tilreisende unge

piker (fortrinsvis K.F.U.K.-medlemmer.)

Læseværelse for damer åpent hver dag

fra kl. 11—5. Middag 1—5.

Om menighetsgudstjenesten

av stiftsprovst Gustav Jensen, heftet
 kr. 0,30. Anbefales fra Selskapet til
 Kristelige Andaktsbøkers Utgivelse.



— Landets første fagskole i stenografi
 og maskinskrivning — mottar elever i
 norsk, tysk, engelsk, fransk stenografi
 og maskinskrivning Maskiner av for-
 skjellige systemer. Enetimer — partier

— begyndere — viderekomne.

Grundig, metodisk undervisning.

Nye kurser stadig under dannelse.

Avskriftingskontor (9—3, 5—8). Menu-
 er, festsange, attester avskrives prompt
 og returneres utenb. mot etterkrav.

OLAF ALB. PAULSEN,

Stortingsstenograf,

Stortingsgaten 14. Telefon 15 409

Bækkelaget 88 415.

Med en æske

Ovoids A. L.

i lommen forebygger man smit-
 tende halsonde, hæshet og lign.

Desinficerende og forfriskende.

Fremstilles med menthol, pep-

permynte eller anis.

Faaes paa apotek.

Husandagtsbok
 av Conrad Svendsen. Innb. kr. 9,00.
 Anbefales fra Andaktsbøkeselskapet,
 Munchs gate 2, Oslo.

K. F. U. M.s Historie.
 Av generalsekretær Kr. Plene.
 Kr. 6,00.
 Selskapet til Kristelige Andaktsbøkers Utgivelse.

T. S. Jacobsen

Begravelsesbyrå

Ullevålsveien 1, Oslo

Begravelser og kremasjoner ordnes

Rønningen Sommerpensionat.

Vinter- husholdningsskole.

Vakker natur. Godt og billig.

Telefon Grefsen 71 051.

